

ORSZÁGÚT

AZ ORSZÁGÚTI
FERENCES
PLÉBÁNIA LAPJA
2022. ŐSZ

FERENCES IMAISKOLA
„HISZEK AZ ÖRÖK ÉLETBEN”
FIATALOS LENDÜLETTEL AZ IDŐSEK SZOLGÁLATÁBAN
ARCOK AZ ORSZÁGÚTON – NAGY LÁSZLÓ ADRIÁN
A SZOLGÁLAT ÚTJÁN
MLADIFEST-BLOG

ORSZÁGÚTI
FERENCES PLÉBÁNIA

KINEK A KERESZTJE?

... **Május közepén egy fából készült keresztet kaptunk és hozzá egy kísérő levelet. A levelet Balog Zoltán református püspök írta és a kereszt története mellett saját gondolatait is megosztotta.**

A feszület Németországból származik, ahol a Bodentó környékén számos templomot, kolostort zártak be az elmúlt években. A kiürített épületekből a Johannita Lovagrend tagjai menekítették ki a feleslegessé vált, olykor igen értékes alkotásokat, azzal a szándékkal, hogy méltó helyre kerüljenek: templomokba, gyülekezeti házakba, iskolákba, menedékhelyekre, családokhoz, ahol a befogadó közösség saját hitét fejezi ki a befogadással. Így jutott el hozzánk épp ez a kereszt.

Jelképes és jellegzetes, szép-szomorú történet ez – ma Európa felesleges tárgyként tekint Krisztus Urunk keresztjére. A keresztre, amin Isten Fia Isten legnagyobb, minden elképzelésünket felül múló módon nyilvánította ki az ember iránti elkötelezettségét, szeretetét, odaadó, életadó irgalmát. A haladó szellemű ideológia harcosai, egy „szép új világ” szervezetei ahol csak lehet, irtják az „elnyomó, imperialista vallás szimbólumát”, amely szerintük csak megoszt és zavarja a máshitű emberek vagy „bárki” érzékenységét. Az új ideológiai purifikátorok csupasz köztereket, vallási szimbólumoktól mentesített városokat, falvakat kívánnak, megfosztva a kultúrával, a történelemmel terhesen gazdag emberi közösséget, így magát az embert lelki, spirituális gyökereitől. A gyökértelen, atomizált, értékeitől lecsupaszított emberrel pedig könnyen meg lehet tenni bármit – azt eszi, issza, fogyasztja, azt nézi és mondja, amit a piac „jóindulatúan” kigondolt, sőt kötelező beszerzésre kínál neki. Egy új, Istentől, hittől „felszabadított” ember és társadalom fősodra ez. Lerombolva hagyományt, családi és emberi kapcsolatokat, közösségi összetartozást, kultúrát. Elengedve embersége összetartó, éltető kapcsait, alapértékeit az új, modern ember önként szalad pusztulásába.

A világban hatalmas szellemi harc folyik, figyelmeztetünk számos kiemelkedő keresztény vezetője, gondolkodója, tanítója, így például Ferenc pápa, Robert Sarah bíboros, Varga László püspök atya. Nem mindegy, hogyan viszonyulunk ehhez, hogyan állunk bele ebbe mi keresztények.

A keresztvetés gesztusa, a kereszt viselése ruhán, megjelenítése otthonainkban, épületeinkben, tereinkben nem pusztán hagyomány vagy kulturális érték, hanem személyes és közösségi hitvallás, sőt harc, ellenállás, küzdelem valamiért, Valakiért. Istenért, aki nélkül nem akarunk, nem tudunk élni. Akik a keresztet magukra veszik, magukon hordják, ma és minden nap vállukra veszik, azok az értünk meghalt

Isten Fiához tartoznak. Ez a nyilvános hitvallás pedig önmagunkat is emlékeztet arra, hogy a megfeszített Krisztushoz tartozunk, felelősen a világért is. Minden keresztény hivatott Isten szeretetét megjeleníteni, kézzel foghatóvá tenni életében, a szolgálatban, áldozatban, hitvallásban. Bár épp a református felekezetű hívek a keresztet történelmi okokból csak

szimbolikus tárgyként használják, Bogárdi Szabó István református püspök mégis így buzdította őket: „Vegyük fel a kereszt jelét... az üldözöttekért, akik

Krisztusért szenvednek háborúságot. S azért is, akik a földre dobták a keresztet, mint valami kellemetlen, zavaró tárgyat.”

Ez az ajándékba kapott kereszt plébániánk megújuló természet díszíti majd, csatlakozva ezzel a hit szent szimbólumát megmenteni kívánó szándékhoz, és szeptember 14-én, a Szent Kereszt felmagasztalásának ünnepén tervezzük elhelyezni és megáldani. Emlékeztessen bennünket felelősségünkre és küldetésünkre.

Az esemény azonban mindannyiunk számára hasonlóan meghívás és felhívás: vegyük magunkra keresztünket, amelyet Krisztus Urunk már magára vett, álljunk mellé, valljuk meg bátran a kereszt viselésével, felmutatásával e benső elkötelezettségünket, Krisztushoz való tartozásunkat. Legyen otthonunkban kiemelt helye, díszítsük fel, álljunk elé nap mint nap egy fohással, hálával,

dicsőítéssel és kéréseinkkel. Őrizzünk közéletünk, kultúránk keresztény gyökereit, ellenállva az ideológiai divathullámoknak, mélyítve hitünket Krisztusban, mert egyedül benne van reményünk:

„Tőlem azonban távol legyen másban dicsekedni, mint a mi Urunk, Jézus Krisztus keresztjében, aki által a világ meg van feszítve számomra, és én a világnak.”
(Gal 6,14) T

fr. Zalán

FERENCES IMAISKOLA

#SZENTFERENC #IMÁDSÁG #PLÉBÁNIA

Assisi Szent Ferenc példájára az Úr Jézus nyomába szegődni nagy szabadságot jelent. Látszik ez a Regulából is, amely kifejti ugyan a hagyományos szerzetesi témákat (ima, böjt, munka stb.), de rendszerint azzal a kitételrel végződik, hogy: „ha a szükség úgy kívánja”, lehet máshogy is... Például: a testvérek sarut hordjanak, de lehet cipőjük is; legyen két habitusuk, de ha előljárójuk másként gondolja, akkor lehet másként; böjtöljenek, mint a többi keresztény, de „nyilvánvaló szükség esetén” nem kötelező stb. Miért ez a nagy szabadság? Talán nem fontosak az életben a jó szokások, az egyes tevékenységeket körülhatároló normák? Nem erről van szó. Inkább arról, hogy ha úton vagy, mindig olyan helyzetekben találod magad, amelyekben te vagy kénytelen alkalmazkodni, és nem a körülmények alkalmazkodnak hozzád. Éppen ezért az életvezetésben, és az imaéletben is, nem elég magadon kívül fogódzkodni, megtartó kereteket keresned, inkább önmagadon belül kell rálelned arra az útra, amelyen maga a Szentlélek vezet:

[a testvérek] „**arra figyeljenek, hogy mindenekfölött vágyakozniuk kell az Úr Lelkének és szent munkálkodásának birtoklására**” (Regula bullata 10,8)

A közép-itáliai kereskedősarj vallásosnak szocializálódott, de még nem volt saját döntése szerint keresztény. Ehhez túl kellett élnie kamasz- és ifjúkorát, és teret engednie annak a belülről jövő vágyaknak, amely mindannyiunkat istenkeresővé teszi. Így lett Ferenc lassanként nagykorú keresztény. Ha bármit el akarunk lesni tőle, nem spórolhatjuk meg azt a döntést, hogy akarjuk keresni az Istent. Nem maradt ránk Ferencről az imádság terén (sem) pontos és egyértelmű útmutató, mondjuk egy lelkigyakorlatos könyv. Mégsem jelenti ez azt, hogy ne lehetne tőle – és nyomában a ferences szentektől – imádkozni tanulni.

Íme, néhány támpont, amit maga Assisi Ferenc ajánl a saját példájával.

Vonulj ki! Például konkrétan menj ki a városodból. Mert a városban, ahol élsz, ahol körbevesznek az általad teremtett dolgok, a megszokott szerepek és sztereotípiák, nehéz felismerni és hinni a Teremtőt, és az általa akart világot, amely eredendően szabad az önzéstől, a félelmeiktől és a világi aggodalmaktól. A városon kívül a teremtett világra csodálkozott rá Ferenc. Hasonlóképp találkozni tudott azokkal, akik a polgári komfortzónán kívül vannak – az ő esetében ez a leprásokat jelentette. Azaz ki kell mozdulni saját világunkból ahhoz, hogy észrevegyük a másik embert, aki rászorul irgalmunkra. Továbbá Ferenc a városon kívül tért be egy csendes templomba, ahol rádöbben, hogy addig egészen elfeledkezett Istenről, jöjjön addig is rendszeres látogatója volt városa templomainak... A „kivonulás” gyakorlata figyelhető meg Ferenc egész életében: élete több mint felét remeteségekben tölti. Kialakít egy olyan életvitelt, amelyben egészséges váltakozásban követi egymást a kifelé való figyelem, tevékenység, valamint a visszavonulás, elcsendesedés.

Merülj bele a liturgiába! Ez elsősorban aktív figyelmet jelent, ami sokkal inkább szemlél, mint konkrétan tevékenykedik (és különösen idegen tőle bármiféle szereplési vágy, ill. annak mutatása, ami személyes). Ennek a figyelemnek a fókuszában az értünk megfeszített és feltámadottként jelenlévő Jézus Krisztus áll, aki az Atyától jött, hozzá megy, és aki küldi nekünk Lelkét. A Feltámadott szemlélhető és hallható az Evangéliumban és az Eucharisztiaiban. E jelenlét köré csoportosul mindaz, amit Ferenc fokról-fokra megtanul a liturgiából, és magáról Istenről.

Tekints a keresztre! Szemléld Őt! Ahogy Ferencet a San Damianó-i festett feszület Jézusa szólítja meg, és fogalmazza meg küldetését, úgy az első testvérek életében is az Istenre való figyelem kiművelésének legfőbb eszköze a kereszti szemlélése. Mindennapos imádsággá lesz a Szent Kereszt ünnepi antifóna némi eucharisztikus bővítéssel: „Imádunk téged, legszentebb Urunk Jézus Krisztus, itt és a világon lévő minden templomodban, és áldunk téged, mert szent kereszted által megváltottad a világot.”

Tanulj meg zsolozsmázni! Az Egyház évszázadokon keresztül gyakorolt és csiszolt imagyűjteménye a zsolozsma. De nem emiatt a legértékesebb. Hanem mert amikor a zoltárokat mondom, azzal a Jézussal egyesülök, aki szüntelenül az Atyához imádkozik. Mindezt közösségben, amely egyszerre megtart, és amelyet nekem is éltetnem kell jelenlétemmel, hiszen „testvéreket adott nekem az Úr”.

Egyszerűen, őszintén, rendszeresen! Ferenc írásai között felfedezhetjük imádságait. Ezek arról tanúskodnak, hogy a szent imaélete egyrészt a liturgiából forrásozott, másrészt abból, hogy sokat időzött egyedül. Hol éjjel kiszökve a házból, hol nappal elvonulva az erdőbe. Ahogy az életrajzokból kiderül, Ferenc szemérmes volt: nem szerette, ha nézik ima közben, amikor szabad utat enged érzéseinek. Akik mégis kilesték, tanúskodnak róla, hogy imádkozott sóhajtozva és sírva, ujjongva és énekelve – vagyis úgy, ahogy éppen volt. Imádkozott kitárt karral, vagy leborulva és elterülve a földön, és térdén állva is – vagyis úgy, ahogy tudott. Volt, hogy a kívülről megtanult liturgikus imákat vagy zoltárokat írta át, volt, hogy alapimákat (Miatyánk) vagy csak rövid fohászokat ismételtetett.

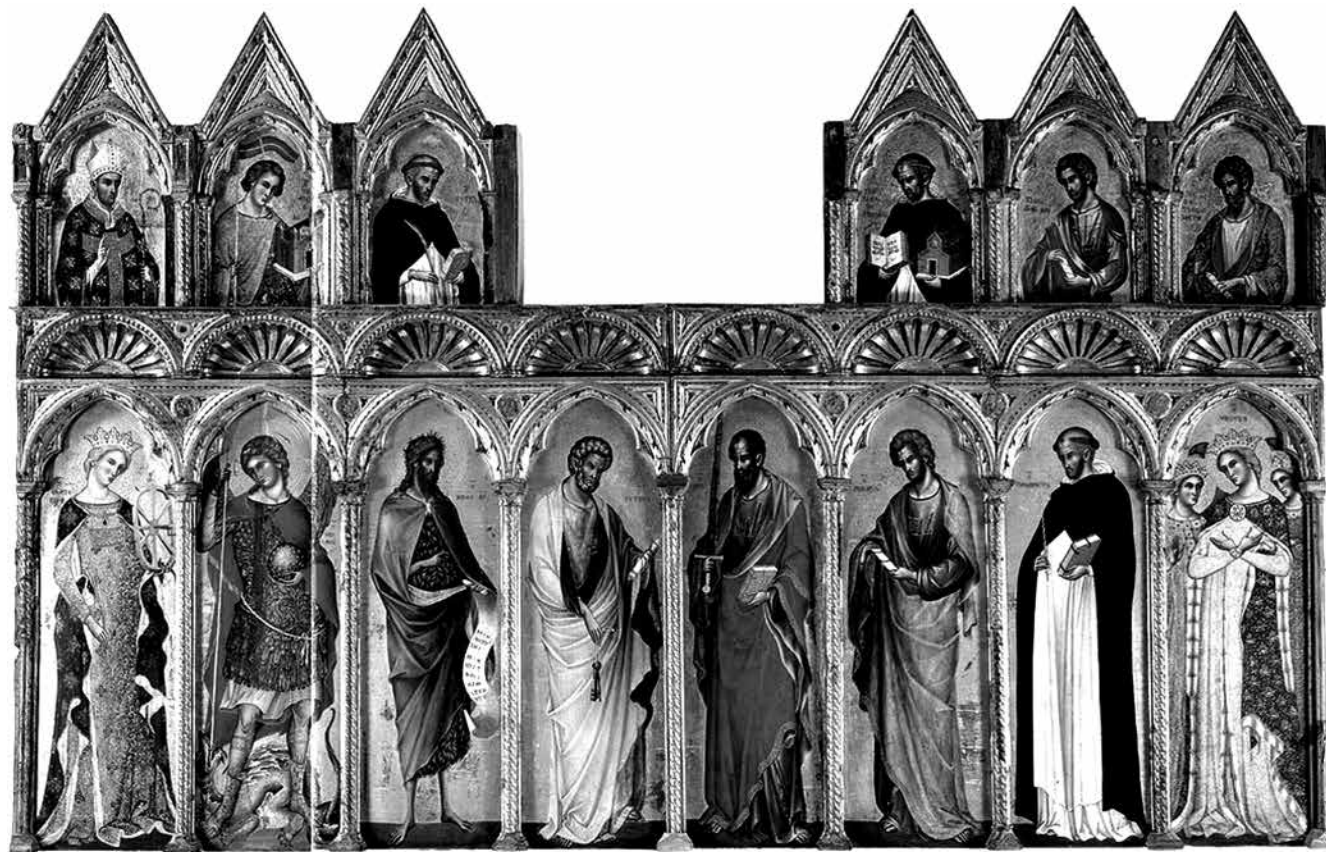
Nagyon sok időt és figyelmet fordított rá, és közben nagy gyakorlatra tett szert. Istenkeresőből Istent dicsérővé vált, imádkozóból olyan emberré, aki egész mivoltában imádság. Aki hűséges az imádságban, annak a magatartása és életvitel is az istenkapcsolat tanújele lesz.

Lelki beszélgetések, lelki vezető. Ferenc maga vált lelki vezetővé és sokak lelki atyjává. Ez nem jelenti azonban azt, hogy önmagát és saját tapasztalatait megkérdőjelezhetetlennek tekintette volna. Megengedte, sőt kívánta azok segítségét, akik a teológiában és a lelki életben jártasak voltak. Így volt fontos számára az assisi püspökkel való bizalmas kapcsolat, a Klárával való találkozások, vagy a testvéreivel való beszélgetések.

A Lélek szerinti élet soha nem individuális, még akkor sem, ha magában foglal olyan tapasztalatokat, amelyeket lehetetlen megosztani másokkal. Ezt legjobban az a pergamen cédula szemlélteti, amely Leó testvértől maradt ránk, és amelynek mindkét oldalára maga Ferenc írt imádságot. A lap egyik oldalán a Fölséges Isten dicsérete c. ima olvasható, a másikon a Leó testvérnek adott áldás. Mindkét szöveg személyes, mégsem a rendkívüli esemény közben átélt én-érzések, és én-gondolatok derülnek ki belőle, hanem az a hit, amely Istenbe (Te) kapcsolja, és az a szeretet, amely lel testvére (te) felé fordul. T

fr. Priusz

HISZEK AZ ÖRÖK ÉLETBEN

A feltámadás, üdvösség, örök élet kérdése sokak számára távoli valóság, képzelet játéka. Valójában hitünk oly legbensőségesebb titkai ezek, melyekről még az sem állítható, hogy a hívő embernek ne lennének róluk meghatározó, elővételezett lelki tapasztalatai. Nem arról szólnék ezért, amit nem ismerünk, hanem arról, ami az imádságos lélek számára ismert és meghatározó.

Krisztus Urunk feltámadásának, Húsvét vasárnapjának egész földi életünkre szóló kegyelmi ajándéka a keresztség szentsége. A keresztség minden megkereszteltet olyan kegyelmi térbe és védettségbe helyez, mely révén az öröklet hitünknek nem csak ígérete, de beteljesedő ajándékává lehet, a szentségi kegyelemre nyitott lélek természetes ajándéka.

Hittel valljuk hétről-hétre, hitvallásunk zárásaként, hogy „hiszem a test föltámadását és az örök életet”, mintegy a hívők hitvalló válaszáként Jézusnak az eucharisztikus imában is elhangzó szavaira: „Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, annak örök élete van, s én föltámasztom őt az utolsó napon”. Ezért is oly fontos, hogy megtisztult lélekkel, és a lélek szomjúságával járjunk az Eucharisztia vétele elé, melyben a feltámadt Krisztus testének és vérenek ajándékában részesülünk, az örök élet elővételezett ajándékaként. Az Eucharisziából táplálkozik kegyelmi életünk, a hit, a reménység és a szeretet forrásaként. Nem véletlenül tölti be a békés és engedelmes szíveket a tapasztalat, sokszor önmagunk számára is meglepően, hogy a lélek indítására hagyatkozva, oly kiáradó szeretet átadóivá lehetünk mások számára a kegyelem által, mely messze túlmutat minden földi képességen, emberi

igyekezeten és erőn. Isten országa nem csak jelenvalóvá válik, de túl is mutat minden halálon, az örök Élet jeleként. Valahol ott kezdődik e titokzatos élet, hogy a hívő emberi lelke váratlanul Istennel találkozik. Meghallja gyöngéd szavait, meglátja szemébe néző, szerető és bátorító tekintetét. Általános tapasztalat, hogy Húsvét közelsége e lelki találkozásban szinte mindig fölismerhető. Benne nyer értelmet minden, oly mélységgel, mely szinte túlfeszíti a földi lét korlátait. Egy másik létbe emel, melynek nincsenek korlátai, melyben értelmet és vigaszt nyer minden szenvedés és áldozat. Szeretetté lesz mindaz, ami enélkül inkább botrány és kudarc, és különös értéké válik benne az imádságos együttlét és az a csend, mely már nem a magány csendje, hanem a szívé. Elcsendesedik minden emberi igyekezet, és Istenre figyel, benne lel békét és nyugalmat, meghalva a külvilág minden zajának. A Jelenlét beszédes csendje ez, melyben a szív hall és lát, illetve tartalmat nyer benne minden, amivel Isten elé járulunk. Ez már nem földi dimenzió. Az örök élet elővételezett csendje ez, melyben a Feltámadt Krisztus van jelen, aki a Mennyei Atyához vezet, jelenlétébe, szeretetében helyez, majd tanúságtételre viszhív. A Teremtés (és újjáteremtés) csöndje ez már itt a Földön. A békesség és hit alkotó csendje a kegyelemben, melyben már nem mi élünk, hanem Krisztus él bennünk. Már nem mi szeretünk, hanem Ő szeret bennünk, a megváltás és örök élet elővételezett ajándékaként. Ő szeret bennünk a hit bizonyosságaként, melyben a szív őrzi Krisztus hitvallásra készítő szavait és szerető, bátorító tekintetét. Krisztus felénk fordul, szemünkbe néz, és szeretetében helyez, oly elevenen, mint Pétert is Kajafás háza előtt, a harmadik tagadás után. Amint a Jobblator számára is, Jézus szerető tekintete a reménység forrása lett, mely Krisztus ígérete által számára az öröklétben még aznap, be is teljesedett.

A fölismerés azonnali. Annak mélységeit illetően azonban úgy tűnik, az öröklét ismeretének titkai nem a jövőt kutató értelem fejtegetéseiben vannak elrejtve, hanem az engedelmes, elcsendesedő szív visszaemlékezéseiben. Fölismeréseink mélységeit az emlékezet bontakoztatja ki. Amint Mária is visszaemlékezett az angyal szavaira, a tanítványok Jézus ígéreteire, mi is visszaemlékezünk lelki találkozásainkra, miközben a Lélek fokozatosan bontja ki e találkozások titkait, és vezet fölismerésre, kiteljesedésre, az örök élet kegyelmi megnyilvánulásaiaként.

A kutakodó értelem dimenziókon áthágó nagy fölfedezéseket keres. Megérteni akar, birtokolni. Az imádságos lélek Istenre figyel, rá hagyatkozik, miközben befogadja a lélek apró ajándékait. A földi ember fizikai testét kényezteti, s legyőző az időt, szenvedésmentes hosszú földi létről ábrándozik.

A lélek embere a feltámadás ajándékaként oly testben részesül, mely fölött az idő nem uralkodik. Feltámadott teste a lélek örök öltözéke lesz, melyet nem köt sem tér, sem idő, sem földi matéria, de megőrződnek rajta a hitvalló élet dicsőséges jelei.

A hit Jézus ígéje, mely Krisztus nyelvén bizalmat (bátach) jelent. A Keresztelő még csak megtérést és bűnbánatot hirdetett. A bűnbocsánat és a hit, mint bizalom, egy másik személyt is feltételez, mely Krisztusban beteljesedett. Ha tehát azt vallom, hogy hiszek az öröklétben, az nem igényel tudományos vizsgálatot, értelmi érveket, hanem egyedül csak békés ráhagyatkozást Krisztus megváltó szeretete, és általa bizalmat a Lélek kegyelmi ajándékai iránt. Az öröklét az Őt szeretők és megvallók ajándéka lesz a feltámadásban, a hitből fakadó reménység szeretet-ajándékaként. Minden napi életünkben ehhez annyit kell tennünk, hogy készülünk, hogy tiszta lélekkel tudjuk befogadni eljövételét az imádságban és az Eucharisztia ajándékaként. A Feltámadott az Ő dicsőséges testével és vérevel áthassa életünk, és a papi áldást követően, a küldetésben, már mint éltető kenyér és szomjoltó ital, ajándékká lehessünk a világban minden Őt éhezőnek és szomjazónak, az örök élet elővételezett kegyelmi ajándékaként, hogy beteljesedjenek mindnyájuk számára Krisztus szavai:

„Atyám akarata az, hogy mindnyájan üdvözljenek!” T

Wildner Dénes

OVISMISE

AZ ORSZÁGÚTI
FERENCES
TEMPLOMBAN

SZERETETTEL HÍVUNK

minden karonülőt, totyogót, óvodást és szüleit

2022. SZEPTEMBER 17.

szombaton 17.00 órától és minden hónap 3. szombatján

2022.10.15., 11.19., 12.17.

2023.01.21., 02.18., 03.18., 04.15., 05.20.

ORSZÁGÚTI
FERENCES PLÉBÁNIA

„MESTER! HOL LAKSZ?
GYERTEK. NÉZZÉTEK MEG!”

FELNÖTT KATEKÉZIS
A HIT ÉS ISTEN UTÁN
ÉRDEKLŐDŐKNEK

- Ha nem vagy megkeresztelve, de keresed Istent...
- szeretnéd Jézus Krisztust és tanítását megismerni, megélni, és az Egyház életét megismerve abba bekapcsolódni...
- bár meg lettél keresztelve, de nem lettél még elszáldozó, bérmlázó, és vágyál benned e szentségek iránt...

SZERETETTEL
VÁRUNK FELNÖTT
KATEKUMEN
CSOPORTUNKBA!

A csoport első alkalommal 2022. szeptember 23-án pénteken 19.00 órakor találkozik a plébánia hittantermében

„KRISZTUS KENYÉR S BOR SZÍNÉBEN...”

A KÉT SZÍN ALATTI SZENTÁLDOZÁSRÓL

A Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszuson örömmel és lelkesen énekeltük a találkozó himnuszát: „Krisztus kenyér s bor színében Úr s király a föld felett”. Minden szentmisében tisztelettel borulunk le a Szent Test és a Szent Vér előtt, a kenyér és a bor színében egyaránt valóságosan jelenlévő Úr Krisztus előtt. A Katolikus Egyház sajátos gyakorlata szerint azonban mégis csak egy szín alatt, a Szent Ostya színében vesszük magunkhoz az Oltáriszentséget. Sokan vágyakoznak azonban a két szín alatti áldozásra, mert úgy érzik, amikor erre lehetőség van, még teljesebben átélik az Úrral való találkozást. Valóban többet ad-e, teljesebb-e a kegyelem a két szín alatti áldozásban? Van-e mód ennek szélesebb körű gyakorlatára?

Jézus a kafarnaumi nagy beszédben ezt mondja: „Ha nem eszitek az Emberfia testét és nem isszátok a véré, nem lesz élet bennetek. ... Testem ugyanis valóságos étel és a vérem valóságos ital.” (Jn 6,53-55) Szent Pál leírása is a Krisztus vérében való részesülést együtt említi a Krisztus testében való részesedéssel (1Kor 11,26). A korai egyház és az első keresztények Krisztus vére iránti szeretete és tisztelete ismerhető fel Jeruzsálemi Szent Cirill misztagogikus hitmagyarázatában: „Miután részesültél Krisztus testében, ... járulj vérenek kelyhéhez. ... hajolj meg, az imádás és tisztelet jeleként mondd: Ámen, és szentelődj meg Krisztus vérenek vétele által.” Az V. században Gelasius pápa ezt írja: „Nem lehet nagy szentségtörés nélkül kettéválasztani ezt a titkot, mely egy és ugyanaz.”

A két szín alatti áldozás az egyház gyakorlata is egészen a 12. századig, majd a 13. században tűnik el. Megszűnésének több oka volt: részben az attól való félelem, hogy a Szent Vért tisztetlenség érheti, másrészt az áldozók nagy száma. Mivel hitünk szerint a konsekráció után mind a kenyér, mind a bor színe alatt a teljes Krisztus van jelen – így akár csak az Ostyát, akár csak a Szent Vért (bort) veszi magához az ember, a szentáldozás minden kegyelmében részesül, azaz „a két szín mindegyike egészen magában foglalja a teljes Krisztust.”

Aquinói Szent Tamás ezt írja: „A színek egyike sem felesleges. Először, mert arra szolgál, hogy életszerűen mutassa be Krisztus szenvedését, amikor a vér el lett választva a testtől; másodsor, mert megfelel ezen szentség jellegének, hogy a hívek számára Krisztus testét, mint ételt; véré, mint italt kínálják.”

A tridenti zsinat sem a két szín alatti áldozás gyakorlatát ítélte el, hanem azt a teológiai érvelést, amely szerint Krisztus nem lenne jelen a két szín mindegyike alatt. A zsinat nyitva hagyta a kaput lehetséges engedmények előtt. Csak később, 1621-ben tiltották meg végérvényesen a két szín alatti áldozás szertartását.

A latin egyház ma – főként gyakorlati megfontolásokból – általában csak Szent Ostyával áldoztat, a keleti egyház viszont megtartotta a két szín alatti áldozást.

A II. Vatikáni zsinat újra bevezette a két szín alatti áldozás lehetőségét (SC 55.) Eszerint a két szín alatti áldozás nem csak megengedett, hanem ajánlott is: a szentáldozás teljesebben fejezi ki jel mivoltát, ha két szín alatt történik.

Az érvényben lévő Római Misekönyv 14 esetet sorol fel, amelyekben megengedett a jelenlévők kehelyből történő áldoztatása, és ehhez a püspöki konferenciák további eseteket határozhatnak meg. Számos szempontot kell mérlegelni és megtartani: tilos például a híveknek maguknak bemártaniuk a Szent Ostyát, kézzől kézre adniuk a kelyhet, stb. Figyelemmel kell lenni arra az esetre, amikor „sok áldozóra lehet számítani”. Ügyelni kell a két szín alatti áldozás méltó megrendezéséről, ami különösen a Szent Vérrel való óvatos bánást jelenti, hiszen ezt nem lehet tárolni, öntögetni.

A 2002-es Általános Rendelkezés újra szabályozza a két szín alatti áldozás alkalmait és a megyéspüspökre bízta, hogy engedélyezze azt egyházmegyéjében, „valahányszor azt a miséző pap megfelelőnek ítéli”. Magyarországon nem született még ilyen általános engedély, a minden misében való kétszín alatti áldozás nem is gyakorlat.

Bár az elmúlt évek járványai is óvatossá tettek mindannyiunkat a szentáldozás módjával kapcsolatban, reményünk van, hogy a kivételes, ünnepi alkalmak mellett is lesz mód arra, hogy kellő tisztelettel és elővigyázatossággal mindenki részesülhet Krisztus vérében is, aki szükségét érzi. ✠

Források: Katolikus Lexikon, Raniero Cantalamessa: „Megszentelődésünk forrása az Eucharisztia” – Marana Tha 1999., Verbényi István: Szentáldozás régen és ma – Új Ember, 2001.09-10., Füzes Ádám; Liturgia: Két szín alatt – mindig? – Új Ember 2008.10.26

fr. Zalán

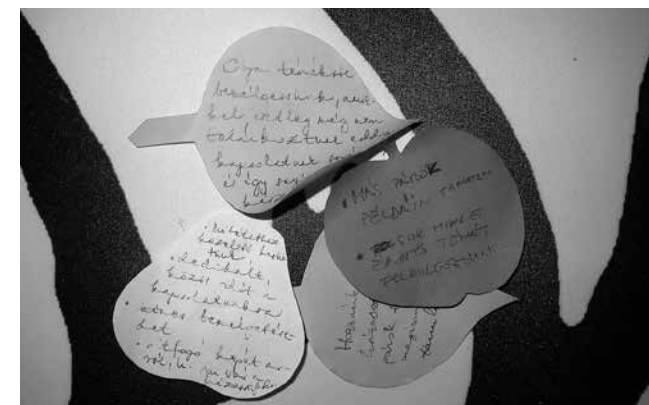

JEGYESKURZUS GYÜMÖLCSEI...

Plébániákon hosszú évek óta tartunk jegyeskurzust a házasságra készülő pároknak. Idén arra kértük a több mint harminc párt, hogy fogalmazzák meg néhány szóban, mit jelentett nekik a kurzus, milyen gyümölcsöt termett a házasságra felkészítő tíz hét.

Ezekből a mondatokból, szavakból, gondolatokból szemezgettünk.

- ◆ Élettapasztalat, tudatosabb, komolyabb szándék, megerősítés, jó beszélgetések.
- ◆ Megértést, megérést, odaadást, szeretetet, Isten fontosságát.
- ◆ Biztos hátteret, támogatást.
- ◆ Új nézőpontok, új tapasztalatok.
- ◆ Hasznos gondolatokat a házasságról.
- ◆ Fejlődés a párkapcsolatunkban.
- ◆ Az időt, az energiát és az őszinte tanúságtételeket.
- ◆ Közös gondolkodás a házassággal kapcsolatban. Megerősítő közeget a hittel, az egyházi házassággal kapcsolatosan.
- ◆ Képbe kerülést arról, hogy sok dolgunk van még.
- ◆ Egység, magabiztosság, hála.
- ◆ Időt szánni az elmélyülésre.
- ◆ Rengeteg jó beszélgetés, tabuk lebontogatása, megnyílás egymás előtt, a nehézséget végiggondolása.
- ◆ Segített abban, hogy rájövünk, nem vagyunk egyedül a nehézségeinkkel, problémáinkkal. A lényeg, hogy együtt találjunk megoldást.
- ◆ Egy erős, Istenben gyökerező kapcsolati alaphoz való hozzásegítést. Egy olyan fogódzót a házasságunkhoz, amihez később is visszanyúlhatunk.
- ◆ A páromat sikerült mélyebben megismernem, teljesebben elköteleződnöm.
- ◆ Még jobban megismertük egymást, minőségi időt töltöttünk itt együtt. Feltártuk és megerősítettük kapcsolatunk pillérét. Jöhet a házasság!
- ◆ Teljesen fel merem vállalni magam. A „kényes” témák már kevésbé azok. ✠

„Utádat, Uram, ismertesd meg velem,
ösvényeidre taníts meg engem!”

Zsolt 25,4

FIATALOS LEKÜLETTEL AZ IDŐSEK SZOLGÁLATÁBAN

**BESZÉLGETÉS MÉSZÁROS LEVENTE TESTVÉRREL,
A VILÁGPOLGÁRBÓL LETT SZERZETESSEL**

Levente Testvér 1979. október 8-án született Makón. Kalandos életútja a hódmezővásárhelyi Gregus Máté Mezőgazdasági Szakközépiskolában kezdődött, amikor három hónapos szakmai gyakorlatra Hollandiába utazott. Az érettségi után a gödöllői Szent István Egyetem Gazdaság- és Társadalomtudományi Karán szerzett diplomát 2004-ben. Agrárközgazdászként a környezetvédelem és az ún. „zöld energia” termelés biztosításának lehetősége egyaránt érdekelt. Még egyetemi tanulmányai alatt kezdett el dolgozni. 2006-tól már az országhatáron túlra, Írországba, majd a nyelvtanulás és kalandvágy okán a távoli Ausztráliába vezetett az útja. Innen ismét Írország, aztán Anglia kertészeteiben, majd 2010-től két évig Új-Zélandon egy magánkertészetben dolgozott. Ma örökfogadalmas szerzetesként él a Budai Ferences Rendházban és az idős atyák gondozásában, ápolásában vesz részt.

Szakásosnak, papírforma szerintinek egyáltalán nem nevezhető eddigi életutad. Világutazóból, világpolgárból lett szerzetes vagy. Nagyon érdekelné, hogy ekkora utat néhány év leforgása alatt hogy lehet bejárni?

Világra nyitott, sok minden iránt érdeklődő embernek tartottam és tartom magam ma is. Már tizenéves koromban foglalkoztatott a környezetvédelem és az emberiség jövője, hiszen akkor is és ma is úgy gondolom, csak tiszta és rendezett környezetben tud ez a társadalom fennmaradni, fizikailag és szellemileg továbbfejlődni. Azóta is próbálom az emberek tekintetét a szépre, a nemesre, az egymással való törődésre, a szeretetre irányítani. Ehhez sok tapasztalatot gyűjtöttem azokban az országokban amerre munka, vagy tanulás okán jártam. Ifjúkoromban a római katolikus hithez való kötődésem laza szálait a más vallások, felekezetek iránti érdeklődés és megismerés vágya rendre elszakította. Mégis, bizonyosságát adva Szent János szavainak, miszerint: „Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak benneteket, s arra rendelvelek, hogy menjete, teremjete gyümölcsöt, maradandó gyümölcsöt.” (Jn 15,16), épp akkor, amikor Új-Zélandon az anglikán egyház istentiszteleiben vettem részt, „talált rám” az Isten, és juttatta el hozzám teljesen egyértelmű hívó szavát a szerzetesi hivatásra.

Mielőtt a hívó szóról beszélne, kérlek, oszd meg velünk mi volt a konkrét ok, ami miatt agrárközgazdászként szűknek bizonyult az ország és arra készítetted, hogy átlépd a határait? Új technológiák, különleges növénykultúra, éghajlat, más emberek megismerésének igénye...?

Ennél sajnos sokkal kézenfekvőbb a magyarázat arra, hogy miért is hagytam el hazánkat. Ahhoz, hogy egy fiatal tudjon valamit kezdeni az életével, előrébb tudjon lépni, ki tudjon repülni a családi fészekből, és mindezt lehetőleg ne a családi kassza erős megterhelésével tegye, saját pénz kell. Autót, lakást vásároltam, persze hitelre. Én is belekerültem egy hitel-spirálba, amikor már jóformán a törlesztő részletekre kerestem, döntenem kellett, elhagytam az itthoni céget, ahol vezető beosztásban dolgoztam. Akkoriban (2006) nagyon sokan jutottunk arra az elhatározásra, hogy jobb kereseti lehetőségekkel kecsegtető külföldi cégeknél helyezkedjünk el. Így kerültem ki Írországba, ahol másfél év alatt visszafizettem a tartozásom és még annyi pénzem maradt, hogy ki tudjak repülni álmaim országába, Ausztráliába.

Egy számunkra egzotikusnak mondható országban szólt meg Isten. Kereső életutad ezen szakaszára igaznak tűnik a mondás, mi szerint: Isten útjai kifürkészhetetlenek. Így vagy ezzel Te is?

Igen, így gondolom én is, hiszen Új-Zélandon, ahol az anglikán vallást gyakorolva nagyon jól éltem és jól éreztem magam, mégis erősödött bennem az érzés, hogy jó lenne már megállapodnom, családot alapítani, mert mégsem élhetem le az életemet „világcsavargóként”. Ezt követte egy máig megmagyarázhatatlan – meggyőződéseim szerint isteni sugallatra bekövetkezett – villámcsapásként ért felismerés, melyet hangként is érzékelttem: „Legyél szerzetes!” Hirtelen nem tudtam mit kezdeni sem az érzéssel, sem a szavakkal, ezért elhatároztam, hogy elindulok egy, az eddigi életemtől eltérő zárandokúton, egy olyan úton, ahol csak ketten leszünk: Isten és én, Akit mindaddig fogok faggatni, amíg választ nem kapok az életem kimenetelére vonatkozó bizonytalanságaimra, és a bennem eddig megválaszolatlanul maradt kérdésekre. Elhatároztam hát, hogy hosszú szabadságot veszek ki és elutazom Spanyolországba. Végigjárom a Szent Jakab-utat, az El-Caminot. Elmegyek Santiago de Compostellába, és valamilyen megmagyarázhatatlan ok miatt egyre erősebb lett bennem az érzés, hogy Szent Jakab sírjánál biztos válasz vár rám.

Felkészültél az útra? Edzettél, vagy csak egyszerűen belevágtál?

Belevágtam! Hajsolt a válaszkérés, vágytam egy lelki „tisztítókúrára”. Munkaadóimtól két hónapos, hosszú szabadságot kértem és nagyon rövid idő leforgása alatt a szüleimnél tett látogatást követően a közel 800 km hosszú Szent Jakab úton túrafelszerelésben róttam a kilométereket.

Erről a zárandokútról fontos tudni, hogy úton lévőként több választási lehetőségünk van. Lehetünk teljesen egyedül, választhatunk beszélgetőtársat, társakat, itt mindig van, aki meghallgat és olyan is, akit meghallgathatunk. Én mindkettőt kipróbáltam. Nem készítettem útitervet, nem volt konkrét napi célom, csupán igyekeztem befelé figyelni, hogy biztosan meghalljam Isten szavát, amikor szól hozzám. Hamarosan útítársam is lett egy mellém szegődött kanadai hölgy, Keri személyében. Beszélgettünk a világról,

Félix atyával vendégségben

az életünkről, munkahelyünkről és Keri nagy váltásáról. Feladta korábbi munkáját és ápolóként hivatásra, küldetésre talált.

Döntésében felismerni véltem, hogy a hivatásom nem távoli országokban, hanem gyermekkori álmomban keresendő. Akkor ugyanis orvos szerettem volna lenni, s mert megtudtam tőle azt is, hogy váltani sosem késő, számomra „időhiány” miatt az orvosi pályára már nincs esély, ápoló még lehetek...

De hol marad a válasz a szerzetességre? Már majdnem két hete zárandokoltam, amikor Burgosban két ferences szerzetessel találkoztam. Isten úgy „rendezte”, hogy éppen egy időben legyünk ott.

Mit kaptál ettől a véletlennek tűnő találkozástól?

Semmi különös, csak a világ fordult meg velem! Azóta sokszor eszembe jut, hogyha tudnánk, hány és hány hasonló alkalom van életünkben, amikor tudtukon kívül egy gesztusunkkal, vagy csak hitelesen megélt életünkkel megváltoztathatjuk egy-egy embertársunk életét, akkor teljesen másként élnénk a világban. Akkor élnénk csak igazán abban a világban, amelyet az Isten jónak teremtett. Hasznos néha ezen elmélkedni, egy olyan szemüvegen keresztül szemlélni a körülöttünk lévő mindenséget, testvéreinket, jó, vagy kevésbé üdítő kapcsolatainkat, ahogy az Úr Jézus látta azokat. „Hirdesd az evangéliumot, és ha szükséges, használd szavakat is!” – megannyi helyről hallottam, olvastam már ezt a hangzatos aforizmat, akár Assisi Szent Ferenc atyánk is mondhatta volna, ennek ellenére e szavak nem neki tulajdoníthatók. Ferenc a Meg nem erősített regulában hasonlóképpen így ír erről: „Cselekedetekkel azonban minden testvér prédikáljon.” Egy kedves ferences paptestvérem

(aki már sajnos nincs köztünk), amikor meglátogattam őt habitusban, gyakran azt mondta, látom, már megint evangelizáltál az utcán. Ez a két római ferences tesó is így evangelizált, szavak nélkül hívtak meg a Ferences Rend nagy családjába. Amikor 27 nap küzdelem után sírva ott álltam Szent Jakab ezüst szarkofágjánál, már tudtam, mi a hivatásom. Egyet kértem, kettőt kaptam. Kimondhatatlan eufórikus hangulatban voltam. De azt is tudtam, hogy elérkezett az idő, amikor vissza kell térnem a világba, ahol továbbra is élnem kell, de ezentúl már nem a világból!

Hová vezetett a visszatérés útja és merre kanyargott?

Első utam szüleimhez vezetett, aztán ismét a kivik országba, a maori kultúra világába utaztam és egy röpke év alatt ottani életemet lezárva 2012 őszén hazaköltöztem. Ezt követően minden döntésem céltudatos volt. Kanyargós helyett egyenes út vezetett az új hivatásomhoz és a Ferences Rendbe. Beiratkoztam Szegeden az ápoló szakra, 2014 februárjában felvettek a jelöltek közé, márciusban pedig már a szegedi Ferences Rendház lakója lettem. Tanulmányaim végzése közben, de még a jelöltség előtt két idős emberek otthonában is dolgoztam. A Szécsényben töltött novíciát után a Rendünk által fenntartott pasaréti Gondviselés Háza Gondozási Központban dolgoztam. Közben elvégeztem a Sapiencia Szerzetesi Hittudományi Főiskola katekéta-lelkipásztori munkatárs szakát.

Most az Országúti Rendházban vagyok otthon és látom el az idős atyák gondozását, meg „foltozom” a testvéreket, akiknek szükségük van egészségügyi ellátásra.

Miért éppen az idősök szolgálata?

Szerencsés helyzetben vagyok, hogy a Ferences Rendet választotta nekem az Úr – és persze én igent mondtam rá –, ugyanis a mi szerzetes közösségünk teljesen nem kötelezte el magát egyik irányba sem. Tehát nem vagyunk tanító rend, bár tanítunk, sem prédikátorok nem vagyunk, miközben az atyák prédikálnak, és még betegápoló rend sem, mégis vannak testvérek, akik ezt a szolgálatot végzik. Mivel volt lehetőségem renden belül a megszerzett új hivatásomban dolgozni, és adott volt az idős atyák körüli segítségnyújtás igénye, így a kettőt ötvözve amióta a Rendben élek, ez a fő feladatom, a Rendházakban élő idős atyákat gondozom, ápolom.

Ferenc atyánk életének tanulmányozása közben életem került a Rivotortóhoz köthető rendalapítási történetek meglepő mozzanata, ahol Ferenc a megtérése előtt oly utálatosnak talált leprásokat ápolta, mosta sebeiket, meghallgatta őket, vigaszt nyújtott nekik. Ők voltak azok, akiket kitaszított a társadalom, a perifériára kerültek, senki sem akart még csak tudomást sem venni róluk, nem hogy köztük éljen. Sok minden nem változott a középkor óta, bár most nem e szörnyű bőrbetegségben szenvedő embereket rekesztik ki, hanem az olyanokat, akik nem „hasznosak” a társadalom számára, akiknek szava nem hallatszik, akik nem tudják megvédeni magukat a „nagyokkal” szemben (gyermek, idős, fogyatékkal élők, hajléktalanok stb.). Korunk „kitaszítottjai” ők. Bár Ferencnek nagyon sokat adott ez a „Legyenek mindnyájan egy!” (Jn 17,21) mindent

felforgató felismerése, ennek ellenére nem beteg-ápoló rendet alapított, viszont későbbi evangéliumi életét nagyban meghatározta.

Ferencesként, Ferenc nyomán Krisztushoz közelítve szívesen dolgozom olyanokkal, és olyanokért, akik idősek és segítségre szorulnak.

Meggyőződéssel mondott szavaidból úgy érzem, valóban hazaértél és a helyeden vagy, mégis, mert fiatal és szerzetes vagy, érdekelnének a hosszútávú céljaid. Van, lehet ilyen egy szerzetes életében? Igazán egy célom volt, ahogy először átléptem a szegedi Rendház küszöbét, ez pedig nem más, mint a ferences rendben tett örökfogadalmam. A kitűzött cél 2019. szeptember 14-én teljesült. Ezentúl nem is akarok igazán semmi nagyot elérni, vagy mást tenni, mint amit most is teszek, csak egyszerűen ferences szerzetesként szeretnék élni életem minden napján. Sokan kérdezik, hogy most már akár szentelhetnék is, miért nem kérem a papság szentségét. Én úgy gondolom, a papság egy szerzetes életében (ahol a szerzetességen van a hangsúly, nem a betöltött szolgálatokon) egy út, de nem az egyetlen út, amelyet választva építhetjük Isten Országát. Szoktam mondogatni, hogy mindegy hogy pap, pék, vagy portás, egy a lényeg, hogy szerzetes. Azt viszont szeretném hangsúlyozni – bizonyára laikus szerzetes testvéreim egyetértenek velem –, hogy mi nem laikus szerzetesek maradtunk, hanem laikus szerzetesek vagyunk. A laikus megnevezés esetünkben nem a tudatlan személyt, hanem azt jelenti, hogy nem vagyunk a klérus, a papság része, de ettől még mi is **igazi** – nem klerikus, hanem laikus – **szerzetesek vagyunk!**

Isten adjon sok erőt a Teremtett világ értékeinek, benne az idős Testvérek életének védelméhez, gondozásukhoz. Maradj hűséggel az Úr ösvényén, amely „...szeretet és hűség azoknak, akik megtartják szövetségét és intelmeit.” (Zsolt 25,10) Kedves Levente Testvér, köszönöm, hogy a beszélgetőtársad lehettem. T

Csegezi Mária

SZENT JÁNOS PÁL PÁPA TANÍTÁSA

„Emlékezzetek rá, hogy soha nem vagytok egyedül, Krisztus veletek van az úton életek minden napján. Meghívott és kiválasztott benneteket arra, hogy Isten gyermekeinek szabadságában éljete. Forduljatok hozzá imádsággal és szeretettel. Kérjétek tőle a bátorságot és az erőt, hogy mindig az Ő szabadságában éljete. Sétáljatok vele, aki maga az Út, az Igazság és az Élet!” T

(Szent János Pál, Katolikus Ifjúsági Világtalálkozó, Párizs, 1997. 08. 23.)

„Úgy játszom a hangokat, ahogy írva vannak, de a zenét Isten csinálja!”
(Johann Sebastian Bach)

ARCOK AZ ORSZÁGÚTON – AKIKRE BÜSZKÉK LEHETÜNK...

BESZÉLGETÉS NAGY LÁSZLÓ ADRIÁN ORGONAMŰVÉS, TANÁR, KORREPETITOR, ZENESZERZŐVEL

• Nagy László Adrián, nagycsaládos édesapa 1968-ban született Budapesten.
• Zenei tanulmányait a Zeneakadémia zongora szakán kezdte, majd elvégezte a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Hittudományi karát. Orgonaművészként 1997-ben a Zeneakadémia szegedi Konzervatóriumában szerzett diplomát, és ugyanebben az évben lett az Országúti ferences templom orgonistája.
• 1999-ben a Nemzetközi Liszt Ferenc Orgonaverse nyen a Nemzeti Kulturális Örökség Minisztériuma különdíját nyerte el. 2002-től főállásban a Honvéd Együttes Férfikarának korrepetitora.
• Külföldön és belföldön rendszeresen koncertezik. Szólistaként, nagyzenekarokban, kamarazenekari formációkban, szólisták és kórusok kísérlőjeként, pódiumon, vagy színházban, a legkülönbözőbb zenei műfajokban épp oly kiváló és sikeres, mint tanárként vagy korrepetorként.
• Legjelentősebb művei: Jazz-kompozíciók; Missa Clara; Országúti mise; „Jazznificat”; Lukács Passió. Munkásságát 2021-ben Magyar Ezüst Érdemkereszt kitüntetéssel ismerték el.
• Művészetét a Hungaroton, az Etnofon és más kiadók gondozásában megjelent CD-lemezek őrzik.

Hogy emlékszel a gyermekkorodra, zenei életed kezdetére?

Szerető családban nőttem fel. A zenei indíttatást otthonról hoztam, bár a szüleim nem voltak zenészek, de műveltek, és gyermekeik nevelése terén is fontosnak tartották a zenei képzettséget, ezért húgommal együtt – aki zongoraművész, tanár – már kiskorunktól kezdve tanultunk zenét. Ma már talán fogalmazhatok úgy, hogy zenei tehetségünk kibontakozásában a szüleink saját álmaikat is megvalósulni látták.

Fiatal koromban ez kicsit zavart, és kérdéseket vetett fel bennem akkor is, amikor már a Zeneakadémia zongora szakán Keveházi Gyöngyi és Falvay Sándor növendékeként megkezdtem a tanulmányaimat. Kerestem a választ a minduntalan visszatérő kérdésre: vajon a zongorát én választottam, vagy a választásban a szüleim befolyása érvényesült?

Időre volt szükségem, hogy ezt eldöntsem. Részben ez magyarázza a zongoratanulmányaim megszakítását és a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Hittudományi karának elvégzését jelentő kitérőt.

Mikor és hogyan kerültél kapcsolatba az egyházzenevel?

Az egyházzenevel egészen fiatalon kerültem kapcsolatba, amikor a lakásunkhoz közeli templomban egy esküvőn „beugróként” helyettesítettem a kántort. Nem mondom, hogy ekkor még zongoristaként egyszerű volt összeállítanom az alkalomhoz illő zenei anyagot, de azt, hogy ez mégis jól és mások meglegedésére történt, mi sem bizonyítja jobban, minthogy később a helyi kántor több alkalommal is arra kért, helyettesítsem őt távollétében.

Valójában még egészen fiatal koromra és bőven a zongoratanulmányaim időszakára datálható tehát egy különös vonzalom kezdete egy új hangszerhez, de komolyabbá akkor vált a „kapcsolatunk”, amikor Bartl Erzsébetnél elkezdtem orgonát tanulni.

A teológiát követően már pontosan tudtam, hogy az orgona az a hangszer, amit belső indíttatásból és önállóan választottam, és amely zenei életemben tökéletes kifejezőeszköz lesz és boldoggá tesz. Kihívásokkal és lehetőségekkel teli világot nyitott meg számomra, mert egy-egy mű interpretálására végtelen lehetőséget kínál, melyek közül önállóan választhatok. Ezzel a zene mellett az önmegvalósítás terén is új világ tárult fel előttem.

Innen már biztos és tudatos út vezetett a Zeneakadémia szegedi Konzervatóriumába, ahol Csanádi László növendékeként 1997-ben szereztem orgonaművészi diplomát és még ugyanebben az évben lettem az Országúti Ferences Templom orgonistája. Munkaeszközöm a templomban ekkor még a régi, szinte folyamatosan javításra szoruló orgona volt.

Ezekben az években tanárként is kipróbáltad magad. Hol tanítottál?

Több helyen is lehetőséget adott az élet, hogy a megszerzett tudásomat a tanítványaimnak átadjam. Tanítottam a Veszprémi Érseki Hittudományi Főiskola egyházzene szakán, a Zsámbéki Tanítóképző Főiskolán és a III. kerületi Aelia Sabina Zeneiskolában. Különös és felejthetetlen

korszaka ez is az életemnek, mert semmihez sem hasonlítható az élmény, hogy a közreműködésemmel valami új született meg; nemcsak az én, hanem a tanítványaim életében is. Felemelő érzés, hogy eszköz lehettem a zenei fejlődésük történetében.

Nagycsaládos, édesapa vagy. Első házasságodból négy, kiváló zenei képességgel megáldott gyermek édesapja. Őket is tanítottad?

Természetesen foglalkoztam velük, de ők már rég túlszárnyaltak engem és a saját zenei területükön sikeres művészek, akikre nagyon büszke vagyok. Legidősebb gyermekem Réka, művésztanár, nemzetközi téren is elismert gordonka és viola da gamba művész, aki a régizenére, a barokkra tette föl az életét; ma már nem is igen játszik mást. Az ő virtuóz játékát és Anna Sára, becenevén Panka lányom gyönyörű, mezzoszoprán hangját jól ismerheti már az Országúti koncertekre ellátogató hűséges közönség. Panka az éneklés mellett köteleződött el és hozzám hasonlóan szívesen váltogatja a műfajokat is. A népzene-től a jazz-ig mindent énekel, de a fővonal a komolyzene maradt nála. Másodikként született gyermekem, Botond fiam, kicsit kilóg a sorból azzal, hogy nem lett zenész, viszont ő sem került messzire a zenei területtől, hiszen hangmesterként dolgozik. Legfiatalabb gyermekem, Sebestyén fiam ütőhangszereken játszik és kiváló zongorista, aki már a zeneszerzés terén is sikeresen kipróbálta magát.

A beszélgetésünk alatt szerényen meghűzódva, de figyelmével követve ül melletted feleséged, Betti, Nagy Bernadett fuvolaművész – korábban a Magyar Állami Operaház, jelenleg a Budapesti Fesztiválzenekar tagja –, akinek már a testbeszédéből is leolvasható, hogy mindenben segít és támogat.

Igen, jól látod, Betti a zenei pályán és az életben is a leg-hűségesebb társam és segítőm. Két éve vagyunk házasok. Közös munkahelyünkön, a Fesztiválzenekarban ismertük meg egymást és egy hosszú folyamat végeredménye lett, hogy nem csak a közös munkában, a zenében, de Isten szent színe előtt egymásnak örök hűséget fogadva a magánéletben is életre szóló szövetséget kötöttünk. Bettivel érde otthonunk gyakran válik próbateremmé. Vele örömmzenélés és igazi alkotói folyamat a koncertekre való felkészülés. Fuvolaművész, de a fuvolánál is kedvesebb hangszere a pikoló. Elfogultság nélkül állítom, hogy pikolósaként a legkiválóbb Magyarországon. A gyermekeimmel együtt folytatott kamarazenélésben is biztos társunk Betti. Elfogadták és szeretik őt a gyermekeim.

Szóba hoztad a koncerteket, folytassuk hát a beszélgetést a koncertező művésszel. Külföldön és belföldön rendszeresen fellépsz. Szólistaként, nagyzenekarokban vagy kamarazenekari formációkban önálló előadóként és kísérlőként, pódiumon, vagy színházban a zene szinte minden műfajában otthonosan mozogsz. Életutadat tekintve nekem úgy tűnik, mintha „szörfözni” a zenei műfajok világában.

Érdekes hasonlat – senkitől sem hallottam még ezt a megközelítést –, de való igaz, hogy átjárhatók számomra a legkülönbözőbb zenei műfajok. A klasszikusok mellett a jazz, a könnyűzene vagy a crossover világa egyaránt vonzó számomra. Nincs kedvenc zenei terület vagy műfaj, csak jó zene van, s hogy mikor mivel foglalkozom a legkülönbözőbb formációkban – duótól a big-banden át a nagyzenekarokig, szólistaként adok koncertet, vagy szólistákat kísérek az opera vagy a könnyűzene világában, pl. 2011-től hét éven át voltam Rózsa Magdi önálló estjének a zongoristája – azt leginkább az határozza meg, hogy épp milyen formációban játszom, kikkel dolgozom együtt, milyen felkérést vagy megkeresést kapok.

Fontos szerepet játszik ebben a zenei táplálék mellett a megélhetés biztosításának kérdésköre is?

Családos emberként természetesen, ennek is fontos szerepe volt az életemben, de nem ez készítetett arra, hogy sok mindennel foglalkozzam. Már a kezdetektől törekedtem arra, hogy a családomnak biztos megélhetést nyújtó főállásom legyen. 2002-től vagyok főállásban a Honvéd Együttes Férfikarának korrepetitora, 2005-től pedig a Budapesti

Fesztiválzenekar orgonistájaként rendszeres koncertek, fellépések is biztosítják megélhetésünket. Az elmúlt két év a pandémia miatt nem volt egyszerű a zenészek számára, de azért ezekben az években is dolgoztunk. Fischer Iván, zenekarigazgató a Fesztiválzenekarban például szinte elsőként találta meg annak lehetőségét, hogy zenészei a bezártság ellenére kapcsolatban maradjanak a közönséggel. Ő volt, aki kitalálta az on-line karanténkoncerteket. Ezzel szinte naponta biztosított volt a „fellépés” és nem lehetett elkeseredni, de ellustulni sem. Próbálni, gyakorolni kellett, hiszen a vasárnapi kamara koncertek előadói válogatás alapján kerülhettek „koncerthelyzetbe”/ képernyőre. Nem mondom, hogy nem volt furcsa és szokatlan a közönség hiánya, az előadások alatti néma csend, főleg a jazz-ben, ahol az interakció, a közönség reagálása nagyon fontos elem az előadó számára. Ebben az időszakban az inspiráló erő a netes, telefonos visszajelzések, a statisztikai adatok ismerete adta, és tették bizakodóvá, türelmessé a zenészeket. A megélhetés kérdése egyébként kötelességből, míg a zenei műfajok közötti „szörfözés” – hogy a szóhasználatoddal éljek – a felkéréseken túl vagy akár azoktól függetlenül is, nálam a belső készletéből eredeztethető.

Abból a vágyból, hogy lehet-e valamit jobban vagy másképp csinálni. Talán egy időben ezért érdekelt, hogyan kapcsolódhat össze Bach zseniális zenei világa a jazz-el és hoztuk létre 2005-ben Zsemlye Sándor jazz-szaxofonossal a SaxOrgan duót. Éveken át számtalan koncerten bizonyítottuk, itt az Országúton is, hogy érdemes a megszokottól eltérő módon is összekapcsolni különböző zenei műfajokat, mert az nemcsak az előadónak, hanem a hallgatónak is új zenei élményt biztosít, örömet és boldogságot jelent. Hasonló volt a készítés és az örömszerző alkotómunka inspirált akkor is, amikor 2006-tól a Tango Experimento zenekar komolyzenészekből és jazz-zenészekből alakult formációjának zongoristájaként a tangó autentikus zenei világát a jazz és a kortárszene színeivel fűszereztük. 2009-től a Klasszikon crossover produkcióban zenészerzőként, zongoristaként és hangszerelőként is lehetőségem nyílt az alkotásra. Maradandó műveket, operaslágereket egyéni és új interpretációban szolgáltattunk meg zenésztársaimmal együtt, kihasználva annak lehetőségét, hogy a régi komolyzenei dallamok szabadon formált, „tetszés szerinti” feldolgozása nemcsak azoknak ad új zenei élményt, akik az adott koncerten ismerkednek vele, hanem azoknak is, akik ezeket a régi dallamokat már korábban is ismerték. Összefoglalva csak azt mondhatom, hogy pályafutásom alatt mindig érdekelt, hogy egy adott műben, dallamban mi van még, mi hozható ki belőle.

Valami ehhez hasonló okból lettél zenészerző is?

Nem vagyok zenészerző.

Eddig megszületett alkotásaid – Országúti mise, „Jazznifikat”, Lukács Passio –, hogy csak a legjelentősebbeket említsem, nem erre engednek következtetni.

Csak azt tudom mondani, pl. az Országúti Mise születéséről, hogy elindult valami a fejemben, amit le kellett írnom. Mára már azt is tudom, sőt meggyőződése, hogy a jó zene születéséhez belül, a lélek tájékán kell elindulnia valaminek. Amikor ez a belső indíttatás felszínre tör, valójában akkor komponálok.

Emlékszem, naponta benn maradtam a munkahelyemen, a Honvédban és szinte minden nap írtam egy tételt. Mindig megszületett az a harmónia, amire szükségem volt. Amint már említettem, nagyon érdekel, hogy egy zenei alkotásból adott esetben mi hozható még ki, mi van még benne. Ez a készítés vezérelt 2018-ban is, amikor „szóra bírtam” Johann Sebastian Bach Magnificat-ját és „Jazznifikat” címmel – követve az eredeti művet – készítettem egy feldolgozást.

Különös alkotói korszak volt ez számomra, mert valóban azzal foglalkozhattam, hogy mi jut eszembe egy-egy dalról, mi van még benne, mi bontható ki belőle? Ebben az alkotói folyamatban talán az a legnehezebb, hogy ne legyen az eredeti mű „erőszakos” változata, átírata. Mindig arra törekszem, hogy a saját gondolataim, zenei érzéseim kerüljenek a kottalapra. Nem kitalálni akarok dolgokat, hanem az érdekel, hogy egy adott témában vagy zeneműben mi van még. Fontos számomra, hogy megszülethesen valami új, fontos, hogy formát kapjon valami más, és

nemcsak azért, mert az én agyszüleményem, hanem azért, hogy másoknak is örömet, új zenei élményt jelentsen. Épp a „Jazznifikat” koncerttermi előadásaihoz számtalan felejthetetlen élmény is kapcsolódik. Volt olyan alkalom, amikor nagyon rossz körülmények előzték meg a koncertet, úgy éreztem, nem fogok tudni teljesíteni... Persze az ember egy improvizációra is készül, fordulatok, ritmika, dallam, a jazz zenészeknek is van stílusa, erről lehet őt felismerni, de ezen a napon úgy éreztem, nem tudok koncentrált lenni. Nem volt mást tenni, mint rábízam magam az égiekre és valami olyasmi történt velem, ami Bach esetében és életében talán mindennapos volt... Megnyílt egy csatorna és a testemen, a hangszeremen keresztül áradt a zene... Magam is megdöbbentem és alig vártam, hogy visszahallgathassam a felvételt.

Johann Sebastian Bachot felülmúlhatatlan zenészerzőnek tartom, akiből árad a zene. Ő egy csatorna, egy „médiüm” volt. Kérte és kapta a zenét... Alkotásait szerkesztési bravúr és csodálatos dallamvilág jellemzi. Ha tehetném, csak az ő műveit játszanám...

Ez a Bach-hoz fűződő különös kapcsolat készítetett arra is, hogy Passiót írj?

Nem egészen, ő már megírta a Passióit...

Lógó Tibor, a Honvéd Együttes Férfikarának karnagya – akivel évtizedek óta dolgozunk együtt – vetette fel az ötletet, foglalmazta meg a kérést, bár korábban már engem is foglalkoztatott a téma. Csakhogy Passiót írni Bach után nagyon nagy kihívás...

Komolyan vettem a feladatot. Elmélkedés, rákészülés, ráhangolódás... és jött a zene...

Még mielőtt az alkotómunkához hozzákezdtem volna, eszembe jutott egy dallam, egy basszusmenet, amit egyszerűen nem tudtam elfelejteni. Mivel állandóan visszatért ez a zenei motívum a fejembe, a gondolataimba, átharmonizálva többször is fölhasználtam; vezérmotívuma lett a Passiómnak, egy folyamatosan visszatérő motívum, amely más motívumok alatt is megszólal. Érdekesség talán, hogy fölül passzol Bach: János Passiójának ariosója, ami számomra álom, elképesztő...

Nem volt egyszerű a feladat. A passiónak kötött paraméterei vannak, el kell mondani a történetet, meg kell írni a zenei tételeket, ami hónapokon keresztül tartó megfeszített, otthoni munkát jelentett számomra. Kórustételek, férfikar, szólisták, 11 fős kamaraegyüttes... Vigadó, ősbemutató... Mindvégig, az alkotás és a próbák idején is feszült tempóban folyt a munka, mert elég kevés volt az idő. Rövid próbaidővel, kiélezett helyzetben folyt a felkészülés, de végül mindennel elkészültünk. Boldog voltam, hogy 2022. április 11-én valami megszületett...

Nemcsak a zenét, a szövegét is Te írtad. összefüggésbe hozható ez azzal, hogy a költészet terén is kipróbáltad már magad?

Nem foglalkozom költészettel. Valamikor régen írtam verseket, de már nem teszem. Egyszerűen úgy alakult, hogy aki a felkérést kapta, az nem készült el, ezért jobb híján magamra vállaltam ezt a feladatot, és megírtam a szövegét is.

Mint eddigi életedről, erről is nagyon szerényen és szűkszavúan beszélsz. Mire emlékszel vissza legszívesebben a Lukács Passio alkotói munkafolyamatára vagy az ősbemutatón történetekre?

Az ősbemutató egy különleges koncertnap volt a Vigadóban, több alkotás ősbemutatója volt ezen a napon... Nagy nevek, jeles művészek voltak jelen és jöttek oda hozzám gratulálni, de sokkal szívesebben emlékszem vissza a próbaidőszakra és az ott történtek közül is arra, amikor a kollégák közül többen odajöttek hozzám és egymástól függetlenül mondták, hogy ezt milyen jó játszani... Nekem ez jelentette a legnagyobb elismerést. Megszületett valami, amit jó játszani, és közreműködtem abban is, hogy formát kapjon, hogy megszólaljon egy olyan zene és szöveg, amely nemcsak gyönyörködtet, de Isten szavát is közvetíti.

Ebben az esetben, amikor a saját alkotásod megszólaltatásáról van szó, akkor más a korrepetitori jelenlét, hatékonyabb a munka?

Nem gondolom. Korrepetitori feladatom a saját szerzeménnyel kapcsolatban is ugyanaz. Segítem a karmestert és a kollégákat abban, hogy a mű a legjobb interpretálásban hangozzék el. Talán egy ilyen esetben előny az, hogy tudom, mit szeretnék hallani, tudom, hogy milyen legyen a végeredmény.

A korrepetitori munkámban egyébként az a legcsodálatosabb, hogy sokszor egy-egy kórus, vagy előadóművész esetében a próbák, gyakorlások során olyasmi jön létre, születik meg, amire a közreműködők nem is gondolták, hogy képesek magukból előhozni.

A rövid próbaidő miatt a Lukács Passió esetében még lett volna tennivalónk, nem volt mindenben tökéletes, de megszületett egy mű, amely reményeim szerint egy olyan emberi úton vezet, amely közelebb visz az „igaz, szép és jó” eszményéhez, s talán megcsillan benne valami előfénye a Fennvaló Világosságnak is!

Egyházzenei pályafutásod alatt mire vagy a legbüszkébb?

Az Országúti új orgonára.

Nem erre a válaszra számítottam.

Pedig az orgonára vagyok a legbüszkébb. Csodálatos hangszer, és egy picit az én gyermekem is! Akinek valójában köszönhető, az Hegedűs Kolos atya. Nélküle nem épülhetett volna itt az Országúton egy teljesen új orgona. Kolos atya – bár nem művelte, de – szerette a zenét, így könnyen meggyőzhetővé vált, hogy az általa felújított gyönyörű barokk templomban szükség van egy új orgonára is. Kolos atya teremtette meg a feltételét a cserének, ő teremtette elő a szükséges anyagi forrást is. Illesse őt köszönet érte ma már az égi mezőkön, és köszönet mindenkinek, aki támogatásával hozzájárult e csodálatos hangszer megszületéséhez.

Kolos atya engedélyét követően már csak a hozzáértő és kiváló szakembereket kellett megtalálni a munkához. Takács Péter orgonaépítő személyében ez is megtörtént. Fantasztikus munkát végzett! Vele azóta jóbarátok lettünk.

Az orgonával kapcsolatban nem az elfogultság hangja szól belőlem, amit igazol, hogy az Országúton koncertező művész kollégák viccesen többször is megjegyezték: „jól zárjátok be a templomot, mert ellopjuk...”

Nagy öröm és boldogság számomra, hogy e hangszer megszólaltatásával Isten dicsőségére, a hívek és a koncertlátogatók örömeire egyaránt eszköz lehetek egy csodálatos zenei élmény közvetítésében.

Itt a nyár. Ilyenkor pihen a művész, vagy most is vannak koncertek, előadások? A közeljövőben milyen nagy terveid vannak?

A nyár reményeim szerint elsősorban a pihenésé lesz. Pílanatnyilag nincsenek nagy tervek. Hosszabb távú tervünk csupán annyi, hogy a sok koncertezés, úton levés helyett, most megpróbálunk egy sokkal egyszerűbb és jobb, minőségibb életet élni.

Nagy László Adriánnal zenéről és az életéről beszélgetni annyit jelent, mint inni egy kimeríthetetlen forrásból... nem lehet befejezni csak abbahagyni. Miközben megköszönöm, hogy elfoglalt életében időt szakított rám, köszönöm azt is, hogy megismerhettem az ALKOTÓ EMBERT, akivel a XXI. században egyre ritkábban találkozhatunk. Megismerhettem a JÓTEVŐ MŰVÉSZT, aki Kodály Zoltán szavait szó szerint váltotta és váltja valóra: „Akiben van tehetség, köteles azt kiművelni a legfelsőbb fokig, hogy embertársainak mennél nagyobb hasznára lehessen... Az igazi művészet az emberiség emelkedésének egyik leghatalmasabb eszköze, s aki azt minél több embernek hozzáférhetővé teszi, az emberiség jótévője!” Szívből kívánom, hogy Isten segítségével maradj továbbra is ilyen jótévő, művészeted pedig maradjon meg az isteni és a szent szolgálatában! T

Csegezi Mária

KAPJ ÉSZBE!

„De miért ez a nevetek?” – évek óta szeretném feltenni a kérdést a fenti mondatot választó, gyakorló házasságokból álló kis közösségnek. Ütős felszólítás, garantáltan felkapja rá a fejét, aki meghallja. A közösség tagjait ismerve lassan rájöttem, épp ez a cél: a hétköznapi sodrásában időről-időre megállni, beszélgetni, az életre más szemszögből rápillantani, a mennyei Atya szeretetében és egymás megértésében megpihenni, töltkezni, majd újult erővel továbblépni.

A közel tíz éve működő csoportba rutinos házaspárok járnak. Mindegyik családban több gyerek, kisebbek-nagyobbak, óvodások, kiskamaszok vegyesen. Ebben az életszakaszban már olajozottan működik minden párkapcsolat, kialakultak a szokások, a családban mindenkinek megvan a helye, a szerepe, a munkája, a napoknak, heteknek, éveknek kialakult ritmusa van – gondolhatnánk. A valóság azonban az, hogy a tizedik házassági évforduló és a sokadik gyermek után is legalább annyi kérdés, kétség, kihívás és megoldandó feladat adódik, mint a jegyesség vagy a friss házasság időszakában.

„Nagyon megerősítő érzés megtapasztalni, átbeszélgetni, átírádtkozni azt, hogy a mindennapjainkban jelen lévő hullámzás, az „egyszer fent – máskor lent” érzés nem csak a mi családunkra jellemző, hanem mindenkire, ez az élet természetes velejárója” – magyarázza Balázsi – Szabó Nóri, a Kapj észbe! közösség egyik tagja. „Két hetente találkozunk és legtöbbször semmi mást nem csinálunk „csak” beszélgetünk magunkról, egymásról. Mindig kipattan azonban egy-egy kíváncsi kérdés, előkerül egy őszinte megjegyzés, amivel beletalálunk a lényegbe. Így válnak a beszélgetéseink Jézus –központúvá. Valóban érezzük, hogy Jézus köztünk van és – akár egymáson keresztül is – segít nekünk, választ ad a problémáinkra. Emellett fontos, hogy vannak olyan alkalmaink is, amikor csak Őrá figyelünk. Szentségimádásban, misében, a Szentírás közös olvasásában találkozunk Vele.”

A közösség neve is egy útkereső beszélgetés során született, az egyik alkalmon hangzott el véletlenül, mégis szívetek átjárva a „Kapj észbe!” mondat. Először a levelezőlistának lett ez a neve, jó figyelemfelhívás volt a közösséget érintő időpontokat, feladatokat jelző levelekre. Az idő múlásával, azonban a házaspárok magukévá tették a felhívást: Kapj észbe és vedd észre, hogy Jézus valóságosan jelen van az életedben, a családotban!

„Ezt az üzenetet, a felismeréseinket, az örömhírt amit megtapasztalunk igyekszünk továbbadni” – folytatja Nóri. „Minden évben részt veszünk a jegyesoktatásban, a házasságra készülők felkészítésében. Tanúságtétellel, kíséreléssel, háttérrel – mindenki talál magának feladatot. Fontosnak tartjuk azt a gondolatot elültetni és megerősíteni, hogy a házasságot aktívan kell építeni, gondozni. Dolgozni kell rajta az első pillanattól kezdve és sok év után is, folyamatosan, el nem lankadva. Ebben Jézus a legfőbb segítségünk, a baráti közösség pedig megtartó erőforrásunk.” T

Jobbágyi Anna

SZENT FERENC IMÁJA

Rendüljön meg minden ember, reszkessen az egész világ és örömtől repessen az ég, midőn az oltáron a pap kezében megjelenik Krisztus, az élő Isten Fia. Oh, csodálatra méltó nagyság és bámulandó méltóság! Oh, fölséges alázatosság! Oh, alázatos fölség, hogy a világegyetem Ura, Isten és az Isten Fia annyira megalázza magát, hogy üdvösségünkért a kenyér szerény színe alá rejtezik. Lássátok meg, testvéreim, Isten alázatosságát és öntések ki szíveteket előtte. Alázátok meg magatokat, hogy felmagasztaltassatok általa. Semmit se tartsatok tehát vissza magatokból, hogy egészen magához fogadjon benneteket az, aki egészen odaadja magát értetek. T

(Assisi Szent Ferenc – Egész rendhez írt levél 26-29)

„NAGYON SZERETHET MINKET AZ ISTEN.” – JUBILÁNS HÁZASPÁROK MEGÁLDÁSA A PLÉBÁNIÁN

Szép hagyomány templomunkban a kerek házassági évfordulójukat ünneplő házaspárok megáldása. Idén is megünnepeltük őket, május 15-én, a szentmise keretében Zalán atya megáldotta jubiláns házaspárjainkat, ezt követően a plébánia bográcsos ebéddel látta vendégül a házaspárokat a kolostor udvarán. Ebben az esztendőben 17 pár jelentkezett az alkalomra, akik 5., 10., 15., 20., 25., 45., 50. és 55. házassági évfordulójukat ünnepelték és adtak hálát a Jóistennek egymásért, közös életükért. Előzetesen arra kértük az évfordulós házaspárokat, hogy küldjék el esküvői mottójukat. A szentmise után felkértük őket, hogy röviden mutakozzanak be. Mesélik el, hogy miért pont azt az idézetet választották, és mit jelent számukra ma ez az idézet.

Ezekből adunk közre néhányat a következőkben.

Turcsányi Lilla és Désfalvi-Tóth András a 10. házassági évfordulójukat ünnepelték, mottójuk Kaffka Margittól származik:

Bizalmad, - álló, déli verőfény
Felitta szívem régi homályát,
Most látszik benne minden, mi szép volt.
„Ritkák ma lenni a kristálypohárok!”
Mosolyogva tán mondja az Isten.
(Kaffka Margit: Hullámok)

András ennek kapcsán így nyilatkozott:
„Kezdjük a végén! A vers utolsó sora: „Nagyon szerethet minket az Isten.” Mi ezt már feltételes mód nélkül állítjuk. Az a 2012. szeptember 8-i nap tökéletesen szép nap volt, és úgy volt jó minden, ahogyan történt. Gondviselés-áthatotta nap volt. És Gondviselés-áthatotta évek lapjai írónak azóta is. Persze előtte is, de azóta közös a könyv. Meg a bánat és az öröm, a kudarc és a siker, a fáradtság és a felüdülés. Ha bárki megkérdezi, mi tetszett nekem az esküvőnkben, a következőt válaszolom: az, hogy nem akart többnek látszani annál, mint ami valójában. Két ember rokonok és barátok előtt elhelyezkedik Isten tenyerén. Megköszönik neki az ad-digiakat, és egymással közösséget vállalva ígéretet tesznek arra vonatkozóan, hogy a másikat az üdvösség felé segítik. Senki nem állította, hogy ez könnyű feladat, de azt sem tudtuk, hogy ilyen sok segítséget és támogatást kapunk hozzá. (Elkel bőven.) Kaffka Margit sem a leggyakrabban idézett szerző esküvői meghívók oldalain. S úgy általában véve. Pedig gyönyörűek a gyötrelmesen nehéz sorsában is életszent-séget megvalósító asszony írásai – csak ajánlani tudjuk mindenkinek.”

††

A házasságkötésük 15. évfordulóját ünneplő **Homoki Mária és Attila** a nászmiséjükön a következő evangéliumi részt választották:

„Ti vagytok a világ világossága. Nem lehet elrejtteni a hegyre épült várost. Lámpát sem azért gyújtanak, hogy aztán a véka alá tegyék, hanem a lámpatartóra, hogy világítson mindenkinek, aki a házban van. Úgy világítson a Ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jótetteiteket és dicsőítsék Atyátokat, aki a mennyekben van.” (Máté 5:14-16)

Házasságukról a következőképp nyilatkoztak:
„Bár a házasságkötés kettőnk kizárólagos döntése, a szentséget egymásnak szolgáltattuk ki, melyet az Egyház megáld; látszólag ez a mi magánügyünk, s minden, ami köztünk történik, csak ránk tartozik – ám ez nem így van. A házasság véleményünk szerint nem magánügy, hanem ezzel is a végtelenül szerető Urat, az Ő szépségét, jóságát kell hirdetnünk, hogy aki minket lát, közelebb kerüljön az Úrhoz, s „dicsőítse Atyánkat, aki a mennyekben van”. Ahhoz, hogy életünk végéig így tudjunk evangelizálni, az egyik legfontosabb, hogy folyamatosan együtt imádkozunk, szülők és gyerekek közösen. Az imádkozó család Isten kegyelméből együtt is marad. Ez már önmagában nagy dolog, s az sem feltétlenül baj, ha a súrlódásaink időnként kívül is látszanak. A lényeg, hogy törekedjünk mindig az egységre, tanuljunk meg bocsánatot kérni és megbocsátani, fejezzük ki egymás felé a bizalmunkat – így minden botlásunk ellenére az Úr megáldja törekvéseinket, s mások számára is áldás és a világ világossága leszünk. Nagyon hálásak vagyunk az egész ferences közösségnek – az atyáknak és a testvéreknek, a kedves híveknek, a barátainknak és a plébániai házaspároknak, hogy segítenek bennünket életpéldájukkal a világosság útján járni, mert ők maguk is a világ világossága számunkra. Köszönjük a jubileumi áldást, ami újra megerősített minket abban, hogy mennyire fontosak vagyunk az Úrnak mint házaspár, s mennyire megbízik bennünk és szövetségkötésünk erejében!”

††

Tabi Kati és Palkó Balázs szintén házasságuk 15. jubileumát ünnepelték, idézetük János evangéliumából származik:

„Legyenek egy. Ismerje meg ebből a világ, hogy te küldtél engem, és szeretted őket.” (Jn 17, 21. 23)

Kati és Balázs így vallanak a mottójukról:
„Amikor ezt a mottót választottuk, különösen fontos volt az életünkben a keresztények egységének gondolata. Erre az egységre a mai napig nagy szükségünk lenne, hiszen ez tudná legjobban megjeleníteni a világ számára az Isten szeretetét. Emellett természetesen a saját egységünkre is gondoltuk. A mai napig úgy érezzük, szükségünk van ennek a könyörgésnek az erejére, hogy a mindennapi élet nehézségei közepette is meg tudjuk őrizni az összetartozásunk szentségét. Úgy éreztük, ez a mottó emlékeztetni fog minket arra, hogy a mi szeretetteljes egységünk a legerősebb tanúságtétel a világ

számára. Az a missziós vágy, ami fűtött minket közös életünk hajnalán, valamelyest átalakult mára. Ma már jobban látjuk, mennyi buktatót rejt az élet, és hogy Jézust követni nem egyszerű. Ez a mottó viszont a mai napig vezérfonal nekünk.”

††

Az ezüstlakodalmukat ünneplő **Csutorka Júlia és Pintér Sándor**, Nagy László költőtől vették idézetüket:

„Köröttem kúsza az élet, kúsza a sorsom.
Vértezz hittel, hűséggel állig,
akkor én a haláloságyig
beléd fogódzom.”
(Nagy László: Jártam én koromban, hóban)

Arról, hogy miért ezt a versrészletet választották, így vallanak:
„Ezt a Nagy László idézetet azért választottuk 25 évvel ezelőtt mottónknak, mert egy tiszta szívű ígéretet tükröz. A legjobb pedig az, hogy a hitünk az egészen aprótól azóta egészen nagyra nőtt!”

††

Körtvélyessy Jutka és Gyula 1967. augusztus 5-én kötöttek házasságot, így esküvőjük 55. jubileumát ünnepelheték idén.

Kettejük életéről így vallanak:

„Az elmúlt évtizedekben a Jóisten számtalan szívat küldött nekünk a kötődésünk erősítésére. Talán az első volt, hogy a kezünket véletlenül egymásba helyezte az Operaházban. Közös játékokat adott, korcsolyázás, síelés, táncolás, bridzs, ping-pong, szörfözés, operák szeretete, kirándulások. Évfolyamtársak voltunk. Én hívő családból jöttem, feleségem nem. Szentségi házasságot kötöttünk, de ahogy sorba jöttek a gyerekek, munkahelyi problémák, szép lassan elhagytuk a hívő életet. A valódi megtérésünk a 30. éves házassági áldáskor történt. Mint a villámcsapás, belénk hasított, hogy a mi házasságunk meg volt áldva, pedig meg sem érdemeltük. Utána Szentlélek szeminárium, életgyónás, lelkigyakorlatok, lelkiatyák, és ajándékként megtapasztaltuk az érintés ki nem alvó szikráját. Sajnos fiúgyermekünk és több unokánk nem hívő, sokat imádkozunk értük. Idén váratlanul elvesztettük Csilla lányunkat, 53 évesen. Nagy fájdalmat éltünk meg. A Jóisten vigasztalása, hogy 3 hónap múlva megszületett a dedunokánk. Idén leszünk 55 éves házaspár, és még mindig nagyon szeretjük egymást. Dicsőség az Úrnak!”

Isten áldja és őrizze továbbra is plébániánk jubiláló házaspárjait, jó volt együtt ünnepelni velük! Reméljük, hogy az ő példájuk mindannyiunknak buzdítást és erőt ad az életben! T

Balázdsi-Szabó Nóra, Tömöry Pál

SZIKLÁRA ÉPÍTETT HÁZIKÓK

Olyanok, mint a sziklára épített házikók. Kicsik még, de jó helyen vannak – gondoltam a nyári szünet egyik forró délutánján, a quadrumban ülve. A templom kertjében egy csapat gyerek szaladgált, kiabált, labdázott, vizeslufit dobált, kézműveskedett és szemmel láthatólag mind remekül érezték magukat, a hatévestől a tizenévesig.

A plébánia napközis tábora idén először személyes élmény-nyé vált a családunk számára, ugyanis két gyermekünk is részt vett rajta, a csapat legfiatalabb tagjaiként. Hétfő reggel még csendesesen ismerkedő, félénken barátkozó gyerekeket hagytam ott, hogy aztán minden délután egyre vigyorgóbb, egyre szutykosabb, sőt, ahogy a hőmérséklet emelkedett, egyre vizesebb kisfiúkat hozzak haza. A tábor hete ugyanis pont a nagy hőhullám idejére esett, ám azt hiszem a gyerekek a kánikulából semmit nem vettek észre. A harmadik naptól fogva előkerült a kerti locsoló, a vízzel teli lufik, a végén még a mosogató lavór is. A templom ősi falával körülölelt kert igazi játszótérre vált focival, ping-ponggal, fogócskával, mesével, gyöngyfűzéssel, fagyival, dínnyével és a gyóntatófolyosó felé röpülő vizes bombával – amit pont az utolsó pillanatban sikerült elkapni.

A kalandok esténként megtöltötték a nappalinkat:

- ◆ Ma kincskeresést játszottunk és én az elején nehezen vettem észre a csillagokat, de a többiek segítettek gyűjteni!
- ◆ Nézd, milyen menő agyaggalamb sípot csináltam. Ha megfújod, tele lesz nyállal!!
- ◆ Elmentünk kirándulni és az volt a legjobb, amikor a kilátónál vizet ittunk!

- ◆ *Zalán testvér megmutatta a misén használt dolgokat. Csak azt nem értettem, hogy a sekrestye az egy nagy polc, vagy az oltár melletti szoba?*
- ◆ *Templomkvíz játszottunk és felmehettünk a szószékre is, anya szerintem te ott még sosem voltál, de MI most már tudjuk hol a feljáró. A kérdésekre nem emlékszem, de az egyik nagylány előugrott egy ajtó mögül és megijesztett. Nagyon vicces volt!*
- ◆ *Bringóhintóztunk és a mi kocsinkban a nagyfiúk tekertek, mert nekünk nem ért le a lábunk!*
- ◆ *Nézd fontam neked barátságkarkötőt. Virág néni adott fonalat, hogy itthon is tudjunk csinálni.*
- ◆ *Otthagytam a hátizsákom a buszmegállóban, de ne aggodj anyu, Helga néni visszament megkeresni.*
- ◆ *A mi csapatunk nyerte a focimeccset és rúgtam egy nagy góóóólt!*
- ◆ *A teremtésről beszélgettünk, és arról, hogy Évát rávette egy csiga, hogy egyen az almából ... ööö vagy az egy kígyó volt?*
- ◆ *Holnap korán keltsél fel, minél hamarabb oda akarok érní a táborba!*

Köszönjük a sok-sok élményt, nevetést, játékot és szeretettel gondoskodást Tömöry Virágnak, Homoki Marcsinak és Tóth Helgának, akik szívüket-lelküket beletették ebbe a hétbe. Köszönjük Zalán és Achilles testvérnek, hogy befogadták a tábort a plébániára, hogy tanították a gyerekeket és hogy a kisebbek-nagyobbak megtapasztalhatták, a templom az otthonunk, ahol jó lenni, ahol jó élni. És köszönjük a nagyobb lányok segítségét, a pakolást, a mosogatást, a kisebbek terelgetését, a sok kicsi szolgálatot, amittől a tábor napjai még szebbé és színesebbé váltak. **T**

Jobbágyi Anna

HŐSÉGBEN KEMENCÉN - TÁBORI ÉLMÉNYBESZÁMOLÓ

ORSZÁGÚTI PLÉBÁNIA GYEREKTÁBOR, 2022

Idén is megrendezésre került a gyerek hittantábor, a korábbi évekhez hasonlóan Kemencén. A táborban közel hetven gyerek vett részt, ami rekordnak számít. Nagyon sportos csapat volt, mert a kötelező mozgás programokon kívül is mindig sportoltak néhányan – a nagy hőség ellenére.

Két röpi pályát is felállítottunk és estefelé sok meccset nézhetett az is, akinek nem erőssége a röplabda. Mint már megszokhattuk, idén is volt méta, annyi különbséggel, hogy a sok gyerek miatt külön voltak az alsósok és a felsősök. Ez azért volt jó, mert kiegyenlítettebbek voltak az erőviszonyok. Volt sportnap, ahol a különböző állomásokon különböző játékok és feladatok voltak. Az én személyes kedvencem a vízispisztolyos csata volt, de nagy sikert aratott az akadálypálya, ahol egy kanálban kellett végig vinni egy pingponglabdát.

Az egyik nap volt kézműveskedés, ahol lehetett sóliszt-gyurmázni, gyöngyöt fűzni, tészta makettet építeni, füzetet készíteni és festeni.

A nagy melegben a hűsítő medence volt a megmentőnk, ahol minden nap kedvükre lubickoltak kicsik és nagyok. Atesz elhozta a nagy hangszóróját és buli zenéket hallgatunk. A gyerekek kedvenc játéka a vízbe való belökés volt, mert a medence egy része csak fél méter mély volt, aztán meg hirtelen két méter mély. Szóval a kis vízből a nagy vízbe veszélytelenül lehetett belökni másokat. A nagyok is rengeteget játszották ezt, csak ők felkapták és bedobták az adott illetőt a vízbe. Achilles atya és Matyi bácsi segítségével magas tornyokat alkottunk. Egymás nyakába ültünk és aztán bedőltek a tornyok a mélyvízbe. Az ifik (7-8. osztály) csütörtök éjjélkor bementek a medencébe és onnan nézték a csillagokat, amiket Achilles atya mutatott és nevezett meg. Az utolsó nap elképesztően élménydús volt. Délelőtt sportnap volt, délután a korosztályok bibliai jeleneteket adtak elő. A vacsora is más volt, mint a többi este, mert mindenki kedvére süthető. Még jobb lett a hangulat amikor megláttuk a pillecukrot, amit majdnem mindenki szeretett. Vacsora után tábortűz következett. Volt Marci mese, aminek a lényege az, hogy mi írunk szavakat, amiket Marci egy rögtönzött történetbe foglal. A Marci mese már egy hagyomány a hittantáborban, de az idei még azzal lett megspékelve, hogy az általunk írt szavakat tombolánál is használták utána és sok értékes nyemerényt szerezhattunk, mint például a száraztészta, ecset készlet, tartóstej és francia kártya. Ezután még sok játék és éneklés következett.

Idén sem maradhattak el a házikedvencek: három édes nyuszi és három aranyos tengerimalac, továbbá Pite és Bella, a két nagy kutyas. A felsorolásból persze nem lehet kihagyni a gyerekek kedvencét, Rudit, a vaddisznót. A kisebb fiúk kedvencei a kecskék és a bárányok voltak. Naponta jártak ki hozzájuk és friss ágakat vittek nekik.

A táborban kreatív és türelmes oldalunkat is hagyhattuk kibontakozni, mert megcsináltunk egy régi ikont kartondarabkákból. Az elkészült művet elvileg kitesszük egyik hittanterembe. Az ikonon szereplő Jézus kezében tartott könyvben pedig a tábor mottója szerepel: „Én vagyok az Út, az Igazság és az Élet!”. Csütörtökön, pénteken és szombaton a mottó részéről beszélgettünk kiscsoportokban. Szerdán kezdőmise, csütörtökön és szombaton fakultatív, vasárnap pedig záró misét tartott Achilles atya. Pénteken lejött Zalán atya és hozta a mára már megszokott meglepetést, ami nem más, mint a palacsinta. Lehetőségünk volt a lelki megtisztulásra, mert az árnyékban Zalán atya és Achilles atya gyóntatott.

Az idei tábor szerintem nagyon jól sikerült, mert volt benne sport, kézműveskedés, beszélgetés, mise és még sok más emlékezetes dolog. Valószínűleg a jó közösség nélkül ez a tábor nem lett volna ilyen emlékezetes. Köszönettel tartozunk Hajdú Krisztának és Gödölle Mátyásnak, akik nélkül ez a tábor nem valósult volna meg. **T**

Szücs Villő Kinga

MLADIFEST-BLOG

ORSZÁGÚTI IFJÚSÁGI ZARÁNDOKLAT
MEDJUGORJÉBA – 2022.07.31. – 08.06.

2022.07.31. vasárnap

A Széll Kálmán téren 5.15-kor összegyűlt a zárandokcsapat gitárokkal, lekvárokkal és kolbászokkal felszerelve, hogy nekivágjon a nagy közös útnak.

A hosszú, pihentető alvásokat a mosdószünetek szakították félbe, de még így is ütemesen haladtunk, gyorsan átengedtek minket a határokon, semmi gond nem volt Istennek hála. Az út alatt elkészítettük a közös egyen kar-kötőinket, rózsafüzért imádkoztunk és Medjugorje jelenéseiről, a 30 Siroki Brijeg-i vértanú szerzeteséről hallgattunk történeteket. Nagyon szép helyek mellett haladtunk el, szinte mindenhol meg lehetett volna állni és gyönyörködni kicsit a völgyek közötti kék vízben, a magas hegyekben. A végcél előtt megálltunk Mostarban egy közös fagyizásra és sétára az óvárosban a vásárosok között, voltak akik fürödtek is a folyóban vagy épp beleugrottak jó magasról, megnéztük a kilátást a hídról, kavicsot gyűjtöttünk, a par-ton pedig szólt a zene, folyt a beszélgetés, nevetés.

Élveztük a hideg vizet, a szép városka látványát, tele éttermekkel és kövecses utcákkal, a hegyen egy hatalmas keresztel és egy ferences templommal. Az utolsó rövid szakaszon dalra fakadt az egész busz, szólt az áhitat, körben a hegyek mögött lassan ment le a nap. Medjugorjeba érve tartottunk még egy morzsavacsorát, kiscsoportokba rendeződtünk és egy esti séta után mindenki nyugovóra tért.

2022.08.01. hétfő

Másnap délelőtt a templom mögötti fűvön lemozogtuk a reggelit káposztás, evolúciós és tevés játékkal. Közben egy körhintás beszélgetésben megismerkedtünk a csapat eddig nem látott tagjaival is. Ezután a szálláson kiscsoportokban tovább játszottunk, ismerkedtünk, beszélgettünk. A délutáni program keretében bejártuk a város legfontosabb helyeit és egy néhányunktól adott angol interjú után a Mladifest nyitóünnepén vettünk részt. A közös rózsafüzérben, a szentmisén és a szentségimádáson meg tapasztalhattuk Isten és Szűz Mária jelenlétét. Csodálatos érzés volt a több mint 70 országból érkezőkkel és a négyszáz miséző atyával együtt dicsérni az Urat. A főcelebráns barcelonai spanyol püspök valamint Ferenc pápa arra hívtak minket, hogy hunyjuk le a szemünk és engedjük, hogy Jézus gyengéden ránk tekintsen. A cipelt fájdalmakat engedjük el és nyitott szívvel bízunk Benne, ahogy a tanítványok tették a kenyérszaporításnál. Tanuljatok tőlem és békére letek! – ezzel a jelmonddal indult a 33. Mladifest. A mise utáni szentségimádásban a Jesus loves us! énekkel örömmel jöttünk el a fesztivál megnyitójáról, közben ránk is sötétedett, a zászlók és a kis lámpafények kísérték haza, hogy késő este egy vacsorával és közös imával zárjuk a napot.

2022.08.02. kedd

Porciunkula búcsúnapja - aki a teljes bűnbánat mellett ma a szentmisén áldozik, elmondja a Miatyánkot és az Üdvözlégyet, az teljes búcsúban részesül, úgyhogy ma kiemelten különleges volt számunkra a szentmise.

Reggel a Jelenések hegyén hatalmas tömeg mondta együtt a napfelkeltében a rózsafüzért, más-más nyelven, csoportokban, mezítláb, kutyával, egymást segítve vagy botra támaszkodva mentek az emberek.

A délelőtti programon egy izraeli lány tanúságtételét hallhattuk az utóbb megtért párjáról, hivatáskereséséről, Medjugorjével és a kórossal való kapcsolatáról. Beszélt még egy ukrán püspök is a mostani háborús helyzet próbatételéről, a rózsafüzér, Mária, a hit és az ima erejéről a háború vérontása ellen.

Miután kellő mennyiségű bor is fogyott az ebédhez, a délutáni csendes pihenő alvással, szuvenír vásárlással vagy beszélgetéssel telt, majd ismét útra keltünk a Mladifestre. Egy olasz tanúságtevő a megcsalásáról majd a házassága rendezéséről beszélt teljes őszinteséggel, ami nagyon megérintő volt.

A szentmise és a Mária szobros körmenet után elindultunk sötétben a Jelenések hegyére, mint a reggeli zárandokok, mi is rózsafüzérrel, mezítláb, meg-meg állva értünk el a hegyen lévő Mária szoborhoz. Egy meredek lejtmenet után a csapat visszament a szállásra, a hátul maradt csapat pedig fagyival és gitárral felszerelve körbeénekelte a várost és a teraszon ülő többi nemzetiséget. Ezzel a jó hangulattal zárult a kedd, megerősödve csodákban, kegyelemben, mély beszélgetésekben és imában.

2022.08.03. szerda

Reggel egy kilenc fős társaság megjárta a Križevacot – egyben egy keresztutat is mondvá, hisz a hegyen végig stációk vannak. A hegytetőn közösen imádkoztunk és hálat adtunk, fújtunk buborékot, szusszantunk kicsit, majd lefele egy járatlanabb ösvényen kavarogtunk, hogy elkerüljük a nagy tömeget. A kalandos, dzsindzsás sűrűből kiérve egy útra, énekelve jöttünk le a hegyről és csatlakoztunk a délelőtti programban a többiekhez.

Ezután útnak indultunk a Kravica vízeséshez, ami egy elképesztően gyönyörű hely. Aki tudott, elment fürdeni, beugrálni a vízbe, vagy csak néztük a sok vízesést, otthon pedig egy közös fagyizásban beszélgettünk meg a kisebb-nagyobb bonyodalmakat és konfliktusokat, amik délután felmerültek köztünk. Vacsorára már mindenki békében és szeretetben megerősödve jól érezhette magát, nagyot lépett a csapat összekovácsolódás terén. A szentmise után gyertyás kereszthódolat volt, most hátul, egy nagy füves területen voltunk a megszokott padok helyett, de az élmény teljes volt – zárásként nagy körben, közösen táncoltunk a dicsőítő énekekre, a szállásra visszaérve esti imában hálat adtunk a nehéz és a szép dolgokért is, megköszöntük Beának, hogy segített nekünk eljutni ide, majd egy közös Tabu játékkal zártuk a napot.

2022.08.04. csütörtök

A mai napot a Mladifesten töltöttük – délelőtt 4 tanúságtételt is hallottunk papoktól, szerzetesnőktől és egy pszichoterapeutától, akik mind a saját hitük megtalálásáról és az életük tapasztalataiból osztottak meg velünk. Bemutakozott a Cenacolo közösség két pörgős dallal, ebédeltünk és énekeltünk még utána magyar dalokat. A délutáni szuvenír vásárlás után este a szentmisén vettünk részt, ahol 524 pap koncelebrált és a közösen elkészített szendvicseket elfogyasztva átmentünk a hátsó rétre megnézni a Cenacolo közösség A menyegző a tiétek című filmjét.

Az alapja a menyegzőre meghívott koldusok és szegények története volt, Jézus életéből is megjelenítettek pillanatokot, de egyben a jelenbe is átléptünk, a színészek a szerepeik mögött a saját életükről is meséltek. Gyönyörű film volt, a végén fákllyakkal közöttünk indulva felsétáltak a színpadra és közösen táncoltunk.

2022.08.05. péntek

A mai zárónapon elmentünk a horvát tengerpartra. Sokaknak ez volt az első tengerben való fürdése, egy hegyek alatti homokos szabadstrandon tudtunk lepakolni és eltölteni egy szép napot. Közösen fagyiztunk, volt aki búvárkodott, vártuk a cápákat, rikikiztünk és napoztunk. Délután volt egy kis szabadidő még az utolsó sétákra, vásárlásokra. Aki eddig nem tette, most még elmehetett gyónni, majd kezdődött a zárómise szentségimádással és egy nagy ünnepléssel, tánccal, ahol az egész tér, az összes nemzet együtt dicsőített és táncolt.

És az éjszaka nem ért véget, ugyanis hajnalban már a Križevacon kezdődött a szentmise...

2022.08.06. szombat

Éjszaka tehát elindultunk kisebb csapatokban a hegyre, a tetőn kerestünk szabad helyet és aludtunk kicsit, majd megnéztük a napfelkeltét és a hatalmas tömeggel együtt részt vettünk a hajnali misén.

Egyre világosodott az ég, körülöttünk különböző nyelveken folyt az ima, igazán megérintő volt. Végül a nagy tömeget egy mellékúton kikerülve és visszaérve Medugorjeba bepakoltunk a buszba és fél kilenckor útnak indultunk. Hazafelé még megálltunk egy utolsó lezáró imára, amikor mindenki odamehetett ahhoz, akinek volt mit megköszönni, megbocsátani, együtt örülni vagy csak megölelni. Aláírtunk egy Mladifestes pólót közösen és megköszöntük Achillesnek, a Werner családnak, a sofőröknek, Zalán atyának és a plébániának, hogy lehetővé tették nekünk ezt az utat, ami tele volt kegyelmekkel, válaszokkal, élményekkel. Hála érte!

„Tanuljatok tőlem és békére leltetek!” T

Pálfi Zsófi

FALU AZ ORSZÁGÚTON - AZ ORSZÁGÚT FALUN

BESZÁMOLÓ A X. ORSZÁGÚTI CSALÁDOS TÁBORRÓL

• **Nehéz feladat nem unalmas, közhelyektől nem hemzsegető beszámolót írni egy nyári táborról, de mivel vállaltam, megkísérlem.**

Idén is visszatértünk a jól bevált helyszínre Somogydöröcskére hogy együtt töltsünk négy napot az Országúti Családos Táborban, rövidítve az „OCST”-ben.

A névhez rögtön kívánczik némi magyarázat. Az évek alatt kialakult OCST rövidítésben „CS” betűt képletesen érdeemes volna kis „cs” -re cserélni. Egyáltalán nem szeretnénk azt üzenni, hogy csak az jöjjön, aki gyereket is hoz vagy egyáltalán családos. A tábor a családi nyaralás mellett egyben közösségünk számára fontos találkozások, beszélgetések fóruma is.

Mint egy jól sikerült ételnél vagy éppen sörnél (a szerző elfogultsága vitathatatlan) a szervezők Biczi Feri vezetésével jól eltalálták az összetevők helyes arányát. Épp a kellő mennyiségű pihenés, sport, komoly beszélgetés, imádság, játék és „lazulás” szerepelt a programban. Volt akadályverseny, kézműveskedés, méta, foci, pingpong, kirándulás, zsolozsma, szentségimádás virrasztással, felnőtt beszélgetés és előadás, anyukáknak babás tánc, sörkedvelőknek sörkóstoló. Ez utóbbit a májusban magunk főzte sört is kóstoltuk Demjén Bence és Gresits Domonkos által összeállított kvízzel egybekötve.

A felnőtt beszélgetések témái között szerepelt az Egyház társadalmi tanítása, beszélgetés gyerekeink szexuális neveléséről, kontemplatív imádság, vagy éppen beszámoló a Lelki ebéd www.lelkiebed.hu kezdeményezéséről. Ezeket mind plébánia közösségünk tagjai tartották.

Jó volt látni a kisgyerekekkel jövő új résztvevőket, a pár nap alatt összerázódó nagyobb gyerekeket, nyugodtan beszélgetni társakkal, barátokkal.

Pár nevet említettem, de sokan tették hozzá a magukét. Köszönet az élményekért mindenkinek! T

Lovas András

A SZOLGÁLAT ÚTJÁN

• **Mióta először tapasztaltam Isten jelenlétét a szolgálat által, azóta keresem Őt így újra meg újra. 2013-ban betegeket kísértem Lourdes-ban, akik gyógyulásuk reményében mentek a Szűzanyához kérni az Ő közbenjárását. Innentől örökre megnyert engem is magának az Isten, mert a valóságos jelenléte, amit Édesanyján keresztül közvetít ezen a helyen, olyan nyíra magával ragadó és ellenállhatatlan volt számomra, hogy letettem neki az életemet. Kérjen tőlem bármit.**

Azóta újabb és újabb találkozásokban megerősödtem abban a meggyőződésemben, hogy csak általa és érte van értelme a létezésünknek. A hétköznapi sodrában ennek ellenére persze ez a meggyőződésem halványul és bár néha eszembe ötlük, hogy több időt kéne együtt töltenünk, például imádságban, de a nagy rohanásban Ő, aki a legfontosabb, sokszor mégis háttérbe kerül.

Áldottnak és kiválasztottnak mondhatom magam, mert rengeteg kulcsélményben volt már részem, amelyekben valós találkozásaim voltak az Istennel. Ezekhez a találkozásokhoz újra, meg újra visszatérhetek, elidőzhetek bennük. Az emlékezés által újra felerősödik Isten jelenléte és a meggyőződés, van miért, van kiért élni. Ez az együtt töltött idő sokszor könnyekkel teli, vagy a megbánások, vagy az örömök miatt. Minden misében is emlékezünk arra a találkozásra, amikor az Eucharishtiában nekünk adta önmagát. Ő mondta: 'ezt cselekedjétek az én emlékezetemre'. Így az emlékezés az ismételt cselekedet által még inkább valóságos lesz és újra élhetjük azt a találkozást, amelyben az apostoloknak volt részük.

Talán pont ezért a szolgálatok során érkezett sok ilyen személyes találkozásom Istennel, mert ő egész földi életében másokat, pontosabban minket szolgált és példát adott nekünk, hogy mi is így cselekedjünk másokkal. Fontos számomra, hogy ne csupán a magam erejéből cselekedjek, de figyeljem, hogy merre hív az Isten.

Így történt ezt most februárban is. Mélyen megrázott a háború híre, hiszen ezer szállal kötődöm Kárpátaljához. Házunk van ott, oda járok sielni, a háború előtt egy héttel még vígan siklottam a Kárpátok lankáin. Vannak onnan származó barátaim, akikkel itt a plébánián kerültünk egy csoportba még Jónás testvér idején. És persze, ott vannak a ferencesek Nagyszőlősen és Jónás...mi lesz velük? Az aggodalom és tehetetlenség napokig emésztett. Ekkor úgy döntöttem elmegyek Óbudavára a Schönstatt közösség szentélyébe, ahol 2020-ban szeretetszövetséget kötöttem a Szűzanyával és 'bianco felhatalmazást' adtam neki az életemre. Ez alkalommal az imám így szólt: hadd legyünk a Te kinyújtott kezeid ebben a helyzetben.

Nem tudtam pontosan miért imádkozom, csak azért, hogy tehessek valamit. A válasz pedig gyorsan megszületett bennem. Hazafelé utazva elhatároztam, kimegyek segíteni Kárpátaljára egy hétre és két nap múlva már a határon voltam március 1-jén. Azt hiszem erre szokták mondani, az

Isten szaván fogó szeretete. Komolyan veszi az ígéreteinket. Rövid időn belül látszott, hogy nem csupán pár napra kell a segítség, hanem hosszabban, így mindent hátra hagytam és ott maradtam. Most már közel 90 napot töltöttem kint. A Beregszászi Járási Máltai Szeretetszolgálatnál dolgozom önkéntesként, mint program koordinátor. Az elmúlt hónapok alatt felépítettünk egy rendszert, amiben a nemzetközi adományokat fogadjuk és juttatjuk el a rászorulóknak. Fogadunk önkénteseket, sőt nagyon nagy szükségünk van a munkájukra, akikből közel 200 ember fordult meg nálunk ez idő alatt és többen visszatérnek újra. Keressük az együttműködési lehetőségeket a helyi emberekkel, hogy a magyar kapcsolatokat, a megmaradás lehetőségét is erősítsük. Rengeteg új barátot kaptam. Rengeteg új istenélményt. Az első hónapban azt éreztük, hogy nincs olyan kérésünk, amit ne hallgatna meg az Isten és ne teljesítene. Most az idő múlásával megjelent bennünk is a fásultság, a rengeteg kérdés, mi lesz és hogyan tovább ebben a szolgálatban?

Máltaiként a jelmondatunk: A hit védelme és az elesettek szolgálata. A kettő egymás nélkül nem működik. Most sokkal többet szolgálunk és kicsit kevesebbet imádkozunk, ezt érezzük a kihívásainkban is. Néha elvesztjük a fókuszot, hogy kiért is szolgálunk. Éppen ezért mindenki imáját kérjük a munkánkra és különösen is azért, hogy érkezzen meg újra a béke a világba. Minden kihívásával együtt végtelenül hálás vagyok, hogy az Isten méltónak talált arra, hogy meghívjon erre a szolgálatra. Hálás vagyok, hogy adott halálófület, hogy meghalljam Őt. És hálás vagyok, hogy adott szabadságot és bátorságot, hogy igent tudjak mondani. Mindenkit hív szolgálatra, mindenkit másra. Figyelj, hogy merre hív, mert áldásokkal halmoz el ezen az úton. Kár lenne lemaradni róla. T

Schumicky Mária

„MINDEGY MIRE KÉSZÜLSZ MINDIG MÁST KAPSZI!”

• **Aki zarándoklatra indul tudja, nem a cél a fontos, hanem az odáig vezető út. Különleges módja ez az Istenkeresésnek, együttes erőpróbája a testnek és a léleknek.**

„Közel húsz éve minden évben részt veszek a ferencesek által rendezett pünkösdi férfizarándoklaton” – meséli Kandrács Csaba, négy gyermekes édesapja. „Úgy gondolom a hívő embernek rendszeresen kell járnia lelki edzőtáborba – én így nevezem a lelkigyakorlatokat. A zarándoklaton azonban nemcsak a lelked, a tested is le kell győzni. Pünkösdkor Szécsényből indulunk, Mátraverebély-Szentkútig gyalogolunk. Ott egy éjszakára megpihenünk, este és reggel is misét hallgatunk és máris fordulunk vissza Szécsénybe, így két nap alatt ötvenkét kilométert járunk be. Ezt a távot azért már a lábaink is érzik. Arról nem beszélve, hogy a természet a Jóisten játékpályája, bőven van rá lehetősége, hogy megvicceljen bennünket. Igazából sosem tudjuk mire számítsunk, volt hogy a hegy egyik oldalán ragyogott a nap, a másik oldalán ropogott a hó. Előfordult, hogy körben mindenhol szakadt a jég, ám fölöttünk tiszta volt az ég. És az is megesett, hogy a két napot szakadó esőben gyalogoltuk végig, csuromvízzé áztunk és szenvedés volt az egész. De itt nem ez a lényeg. Hanem az, hogy ha megyünk, akkor megyünk.”

„Amikor Szécsényből kikanyarodik a menet, elől a kereszt, utána pedig több, mint száz férfi Mária dalokat énekelve, imádkozva, az hátborzongató élmény. Kézzelfoghatóan érezni ennek a csapat férfinak a mindenre elszánt erejét. A családot, asszonyt, gyereket hátrahagyva elindulunk, mint ha a háborúba mennénk, azonban mi pont a békét keressük. Én úgy gondolom, egy férfi másként éli meg a hitét, mint egy nő – hiszen az élet minden területén máshogy működünk – és ebben a két napban megerősítő érzés ezt közösségben megélni. A hosszú út során van idő imádkozni, gondolkodni, és van alkalom beszélni és meghallgatni is. Számtalan élettörténetet hallottam az évek során és mindegyikből tanultam, mindegyik gazdagított.”

Amikor Csaba elkezdte a zarándoklatot huszonhárom éves volt, egyedülálló, egyetemista. Előfordult, hogy a pihenések alatt a tételeit tanulta, hiszen a vizsgaidőszakból szakította ki ezeket a napokat. Manapság már két fiával indul útnak és felelősségteljes munkájának sokszor nehéz terheit viszi magával. Azonban ahogy megfogalmazta, bármilyen kéréssel, gondolattal, szándékkal indul, mindig kap választ, erőt és a következő lépés lendületét a sorakozó hétköznapiokhoz.

„Az útnak nemcsak az eleje, hanem a vége is megrendítő élmény” – folytatja Csaba. „Szécsényben vár minket a család, a feleségem a gyerekekkel. Bár csak két napig nem látjuk egymást, mégis más a távollét és más a találkozás ilyenkor. Fáradtan érkezünk a hosszú fizikai-lelki útról és felcsap bennünk a viszontlátás öröme. Mintha mindenkinek lágyabb lenne ilyenkor a vonása, néha elsírjuk magunkat ahogy megöleljük egymást. Ez az ölelés a zarándoklat egyik legfontosabb tapasztalása számunkra. Épp ezért nem kérdés a családomnak sem, hogy minden Pünkösdtől így töltünk, én a fiúkkal gyalogolva, a feleségem a lányainkkal várakozva, mindannyian imádkozva. Persze a gyerekek máshogyan élik ezt meg, mint mi felnőttek, de látom hogy a Jóisten bennük is munkálkodik és hiszem, hogy ezek az élmények felnőtt korban is segíteni fogják őket. Hiszen a zarándoklat tisztítja, formálja, trenírozza a lelket és megpróbálja a testet, így készítve elő Isten útját az életünkbe.” T

Jobbágyi Anna

EMLÉK ÉS ÉRTÉKÖRZÉS II. -
VISSZAPILLANTÁS A MÚLTBA...

A TEMPLOM TÖRTÉNETE

Felépülése óta az országúti templom és a mellette álló kolostor a környék meghatározó épületegyüttese volt, amely gyakran feltűnik a város ábrázolásain is. A templom külső megjelenése viszonylag keveset változott. A Budapest ostroma idején szétlőtt toronyokat a háború után – bár nem teljesen eredeti formájukban, de – helyreállították. Az egyetlen jelentős változás a templom előtti kert eltűnése, amely a Margit körút szélesítésének esett áldozatul a 20. század elején. A kolostor homlokzata többet változott. Az 1880-as években statikai problémák miatt el kellett bontani a manzárdtetőt, az út szélesítése miatt az enyhén előreugró középrizalit is eltűnt. Az épület legutóbbi helyreállítása ezeket az elemeket megpróbálta legalább látványban valamelyest megidézni, ezáltal gazdagítva a különben puritán homlokzatot.

Buda 13. századi alapítása óta a ferencesek mindig jelen voltak a városban, de kolostoruk helye az idők folyamán többször is változott. A török idők előtt a várban, a királyi palota előterében állt a ferencesek Szent János-temploma és kolostora. Ennek helyén a török uralom után a karmeliták kolostora épült fel, amely ma a Miniszterelnökségnek ad helyet. A hódoltság idején a ferencesek hivatalosan nem maradhattak Budán, de néhány szerzetes mindig élt a vár alatti Vízvárosban, a mai Csalogány utca közelében. A visszafoglalási harcok idején, 1686-ban a keresztény hadakkal ferencesek is érkeztek Budára, akik ideiglenesen a középkori Mária Magdolna-templomot kapták meg. Mellettük a bosnyák rendtartomány szerzetesei is itt maradtak, akik akkoriban főleg a város délszláv eredetű katolikusainak lelkigondozását végezték. Templomuk a 18. század közepén épült a Fő utcában. A Szent Ferenc sebei templomot 1757-ben szentelték fel, berendezésének többségét a szerzetesek maguk készítették. Bár ez volt a Kapisztrán rendtartomány legészakibb kolostora, központi szerepet játszott a provincia életében: a 18. században nemcsak a rendtartomány vezetése volt Budán, hanem a fiatalok képzését végző rendi főiskola is. Ennek megfelelően a budai kolostor mindig nagylétszámú volt. Az Országútra II. József politikája sodorta a ferenceseket. A kalapos király a legtöbb szerzetesrend működését megtiltotta birodalma területén, de azokat sem kímélte, akik folytathatták a szerzetesi életet. A ferencesek Dunára néző budai kolostorát 1785-ben személyesen kereste fel II. József, és a szerzetesek ekkor már sejthették, hogy nem sokáig maradhatnak alig harminc éve elkészült kolostorukban.

A királyi rendelet szerint az épületet katonai kórház céljára foglalták le (utóbb a betegápoló Erzsébet-apácák kórháza lett), a budai ferenceseket pedig a rendtartomány más kolostoraiba kellett volna szétosztani. A rendszolgáltatára igényt tartó esztergomi érsek közbenjárására azonban végül a feloszlott Ágoston-rend kolostorát kapták meg, az akkori város határán, az országút mellett, a szőlők tövében.

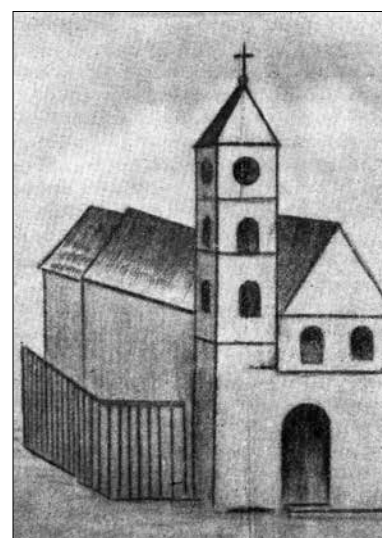
Az Ágoston-rendi remeték röviddel a város visszafoglalása után, 1700-ban telepedtek meg ismét Budán. Középkori kolostoruk a mai Szalag utca elején állt, ez azonban a török időkben annyira elpusztult, hogy már a helyét sem lehetett azonosítani. Az Ágoston-rendiek nem a városon belül építették fel új kolostorukat, hanem a városon kívül, az országút mellett. A főoltárra Szent István vértanú képe került, mivel a középkori templomuk is az ő tiszteletére volt szentelve. A templom legfontosabb ékessége azonban már ekkor is az a Jótanács anyja (Mater boni consilii) kegykép volt, amely a II. Világháborúig látható volt a templomban az oltár fölött. A mára elpusztult képhez sokan zárandokoltak, emellett 1723-ban az Ágoston-rendiek engedélyt kaptak a plébánia megalapítására is, így az első templom hamarosan kicsinek bizonyult. Az új templomot 1770. szeptember 23-án szentelték fel. Tizenöt év sem telt el, amikor II. József rendelete nyomán el kellett hagyni az új templomot és a kolostort. A némi viszontagságok után a helyükre költöző ferencesek nem sokat változtattak a berendezésen. A főoltár képét és a kegyképet is megőrizték, csupán a Tolentínói Szent Miklós-oltárt cserélték ki Assisi Szent Ferenc tiszteletére szentelt oltárra.

Koldulórendként a ferencesek mindig rá voltak utalva a hívek alamizsnájára. Szent Ferenc szerint a szerzeteseknek olyan helyen kell megtelepedni, ahol pénz nélkül is lehet élni, vagyis az alamizsna ebben az esetben döntően természetbeni adományokat jelentett. Az egyes kolostorok eljáróinak minden évben előre meg kellett határozniuk a közösség évi szükségletét az alapvető élelmiszerekből, vagyis gabonából, borból és szalonnából. Ezeket a rendtartomány által a kolostorhoz rendelt koldulási körzet határain belül kellett meghatározott időszakokban, aratáskor, szüretkor és disznóvágás idején összekoldulni. Ha a szükségesnél többet ajánlottak fel a hívek, azt el kellett háritani, ha kevesebbet, akkor a hiányt kényszerűségből pénzért kellett pótolni. A hívek emellett időről időre más szükségseket adtak alamizsnaként, például, állatokat, amelyeket – ha rövid ideig is, de – valahol tartani kellett, amíg el nem adták, vagy el nem fogyasztották őket. Ugyancsak legelőre volt szüksége a szekér elé fogható lovaknak és alkalmasint a tejet adó tehénnek is. Részben erre a célra használták a kolostorokhoz tartozó kerteket, amelyekben emellett az asztalra kerülő gyümölcs és zöldség is megtermett. Ilyen kertje már a 18. században is volt a budai ferenceskolostornak a Csalogány utca északi oldalán, az Országúton pedig megőrkölték az Ágoston-rendi remeték kertjét, amelyet a 18–19. századi várostérképek rendre fel is tüntettek, maradványai pedig még a 20. században is megvoltak a gyorsan fejlődő város házai között. T

Buda és Pest látképe, színezett metszet Georg Hoefnagel (1542–1601) nyomán, 1617
A látkép a két várost kelet felől ábrázolja, de nem természet után készült, az egyes épületek csak hozzávetőlegesen azonosíthatók. Pest látképén a bal alsó sarokban a minaret vélhetően a középkori eredetű ferences templomot jelöli.

1. FERENCES TEMPLOM
2. A német felirat szerint „az egykori NAGYBOLDOGASSZONY-TEMPLOM, ma mecset” (Mátyás-templom.)
3. A MÁRIA MAGDOLNA-TEMPLOM, amely a török időkben a város csekély katolikus lakosságának egyetlen temploma volt.
4. A FERENCESEK HÁZIKÓJA valahol a kerek bástya körül lehetett.

1680. A budai országúti templom kezdetleges rajza

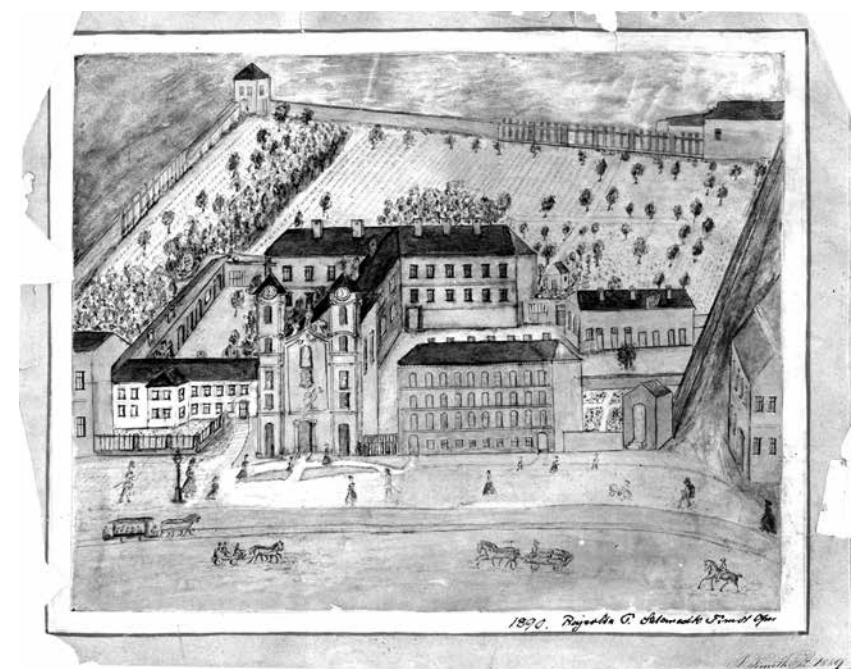

1731. A budai Ágoston-rendi régi templom és kolostor látképe (Johann Mattias Steidlin rézmetszete)

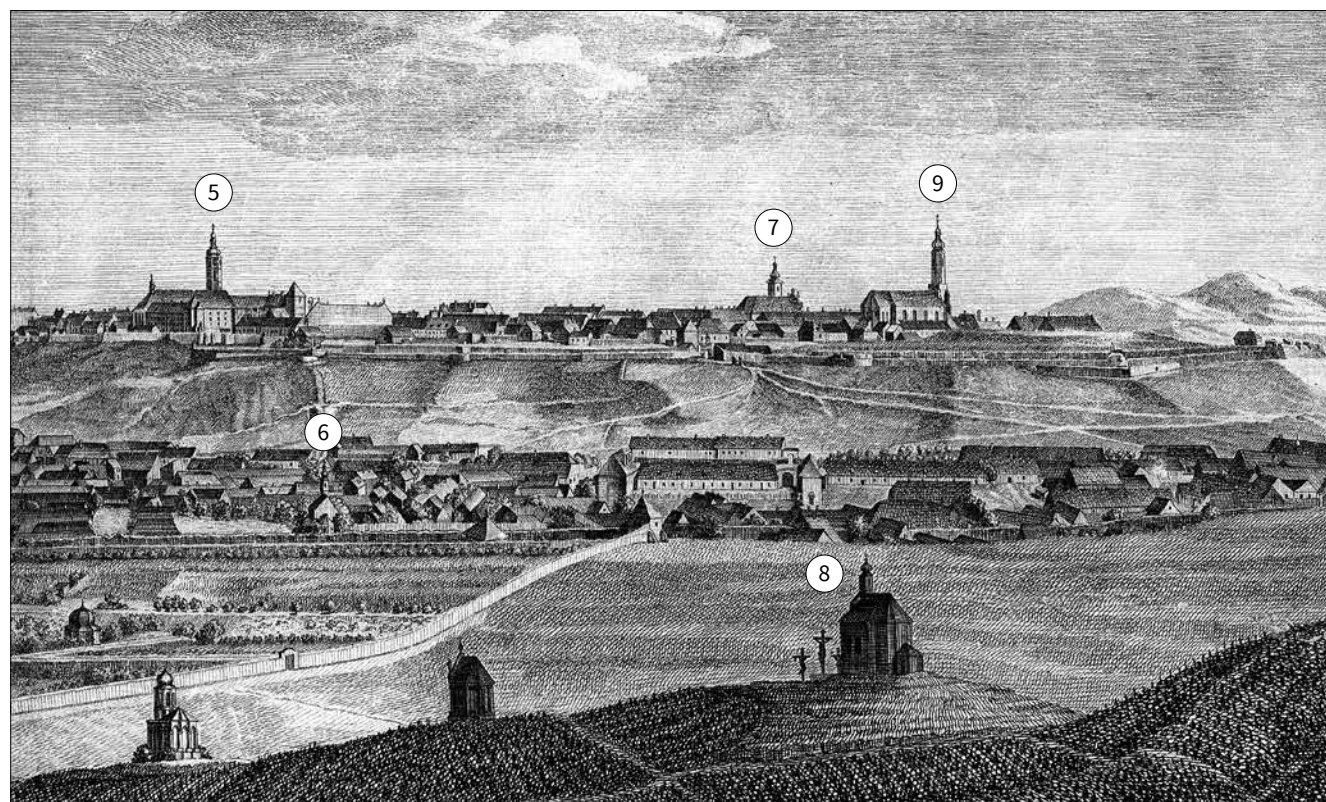
A felújított Szent Ferenc sebei templom a Vízvárosban

A templomról, a kolostorról és a hozzá tartozó birtokról P. Timót készített rajzot 1890-ben

A veduta (részletes, tényszerű, realista festmény, rajz vagy metszet) az 1790 körüli Pest-Buda látképét mutatja a Rózsadombról nézve. Az előtérben szőlők és művelőik, mögöttük az országúti ferencesek temploma látható, a kép középtengelyében a mai Batthyány téri Szent Anna-templom kéttornyos épülete magasodik. A háttérben többek közt Pest látképe, a hajóhíd, a Tabán és a budai Várpalota ismerhető fel. A 18. század végén valószínűleg a ma már nem álló Veronika-kápolna közeléből, a mai Bolyai és Apostol utcák sarkának környékéről tártult a néző elé ez a látvány. (Joseph és Peter Schaffer)

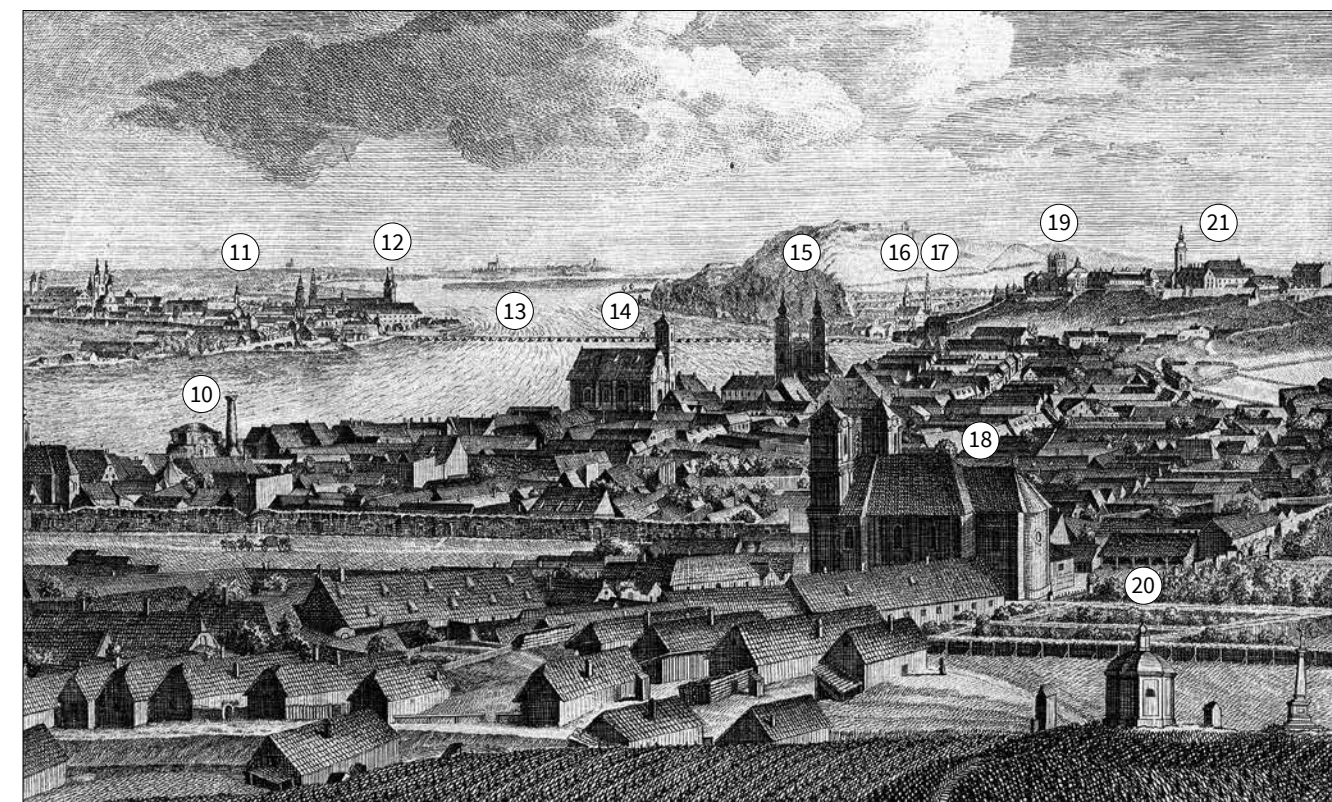
5. BUDAVÁRI NAGYBOLDOGASSZONY-PLÉBÁNIATEMPLOM (Mátyás-templom)
6. NEPOMUKI SZENT JÁNOS-KÁPOLNA
A barokk kápolnát 1735-ben építették a régi Szent János-kórház mellé. Az épületegyüttest a világháborúban rommá lőtték, az akkor már szeretetotthonként működő kórházat 1947-ben, a kápolnát 1949-ben bontották le.
7. BUDAVÁRI EVANGÉLIKUS TEMPLOM

8. VERONIKA-KÁPOLNA
9. MÁRIA MAGDOLNA-TEMPOLOM
A középkori plébániatemplomot Buda 1686-os visszavétele után a ferencesek kapták meg és 1786-ig szolgáltak benne. 1792-ben itt koronázták magyar királlyá I. Ferencet. 1817-től helyőrségi templomként működött. A II. Világháborúban megsérült épületet 1950-ben lebontották, bár a helyreállítására kész tervek voltak.

Buda látképe a Ferenc-hegyről (Johann Balzer rézmetszete, 1781.)

10. KIRÁLY-FÜRDŐ
11. PESTI FERENCES TEMPLOM
12. BELVÁROSI TEMPLOM
13. A pesti hajóhíd nagyjából a mai Erzsébet-híd helyén
14. SZENT FERENC SEBEI TEMPLOM
Épült 1731–1757 között. 1785-ig a kapisztránus rendtartomány központja volt, később az Erzsébet-apácák kórháza lett. Ma a kolostorban a Máltai Szeretetszolgálat időszotthona működik.
15. SZENT ANNA-PLÉBÁNIATEMPLOM
Épült 1740-ben. Az 1687-ben alapított plébánián 1724–1773 között a jezsuiták szolgáltak, akik a Veronika-kápolnát is gondozták.
16. TABÁNI PLÉBÁNIATEMPLOM (ma Alexandriai Szent Katalin-templom)
Szokollu Musztafa dzsámiját 1686-ban alakították katolikus templommá, amelyben ferencesek végezték a szerb nyelvű katolikusok lelki gondozását. 1697-ben a szerzetesek építették mellé az iskolát is. 1702-től lett plébánia.

17. A TABÁNI (RÁCVÁROSI) SZERB TEMPLOM
A háborúban súlyosan megsérült, de 1948-ban politikai okokból bontották le.
18. SZENT ISTVÁN ELSŐ VÉRTANÚ TEMPLOM
Épült 1757-ben az Ágoston-rendi remeték templomaként. Az ő működésüket II. József 1785-ben betiltotta, kolostorukat ezután kapták meg a kapisztránus ferencesek.
19. KIRÁLYI PALOTA
A középkori palota Buda 1686-os visszafoglalásakor végképp rommá lett. Helyén Mária Terézia rendeletére épült fel az új királyi palota, amelyben 1777–1784 között a Nagyszombatból Budára költöztetett egyetem kapott helyet (a mai ELTE ekkor költözött Pestre, az Egyetem térre). A palota tornyát 1780-ig csillagvizsgálóként használták.
20. GÜL BABA TÜRBÉJE
21. SZENT JÓZSEF KARMELITA TEMPLOM
Eredetileg a ferencesek budai Szent János-kolostora állt ezen a telken, amelyet a visszafoglalás után a karmeliták kaptak meg. Az 1736-ban épült templomot a rend 1787-es feloszlata után német színházzá alakították. Ma a Miniszterelnökség épületegyüttese.

1792. Buda látképe – I. Ferenc megkoronázása, a kép jobb oldalán az Országúti templom

A MAGYAR FERENCES KÖNYVTÁR MUZEÁLIS KÜLÖNGYŰJTEMÉNYE

A Magyar Ferences Könyvtár két legértékesebb állományrésze a régi kódeks tartalmazó kézirattár illetve a Muzeális Különgyűjtemény. A kéirattárban a XVIII. századi kézzel írt könyvek mellett a középkori kódexek is – köztük több nyelvemlék, például a Pozsonyi Kódex és a Szegedi Cancionale található. A bibliotéka és régiségtár eredeti szerkezete főként a XIX. század könyvtári-múzeumi állományrendezési szokásokat követte. Jakosics József könyvtáros, később tartományfőnök, levelezésben állt Széchényi Ferencel, a Nemzeti Múzeum és az ebből később kivált Országos Széchényi Könyvtár alapítójával, valószínűleg ennek köszönhetően jött létre a ferences éremtár, a régiségtár, a pecsétpacskolat gyűjtemény, valamint az az állományrész, a későbbi Muzeális Különgyűjtemény, amelynek köteteit, részben a jelzetek alapján következtetve, a XIX. század elején részben már elkülönítve tárolták.

Ugyanis amikor Kaizer Nándor OFM (1863-1954), a Kapisztrán Provincia könyvtárának-könyvtárainak hosszú időn keresztül őre 1905-ben kiadta a Margit körüti rendház könyvtárának jegyzékét, a régi könyvek, a középkortól megszokott módon, szakrendben vannak csoportosítva. Az első a dogmatika – ahol bőségesen szerepelnek olyan régi kötetek, mint például az angol Thomas Stapleton Antidotorum evangelicorum című hitvitázó munkája, amely Antwerpenben, 1595-ben jelent meg, de más ősnymotványok antikvák is. A könyvlista felosztása a továbbiakban is többnyire a régi módot követi: a következő az erkölcssteológia, utána jön a kateketika, pasztorális teológia és liturgia, és még sok egyéb, más-más szakrendbe tartozó munka, köztük számos régi kötet.

Amikor Kaizer Nándor a rendtartomány egyes rendházaiban könyvrégiségeit írta le, 1930-ban a gyöngyösit, majd ugyanebben az évben a szegedit, bajait, pécsit, mohácsit, szigetvárit, siklósit, akkor már ő is ezt a „különgyűjteményi elvet” képviselte. Ezekben a nyomtatott könyvlistákban már csak a régiségek szerepelnek. Sajnos, nem mind. Valószínűleg az összes könyvtárban el kellett különíteni a régi könyveket az újabaktól, a háromszáz évest az ötszázhatvan évestől, és erre nem volt elegendő ideje a sokféle feladatot ellátó, hol házfőnök, hitoktató, gyóntató, prédikátor, hol szentföldi komisszárius atyának.

A Margit körüti könyvtár Különgyűjteményének helyiségében 1825 kötet van, amelyeket valószínűleg az 1960-as években válogattak ki a főállományból. Emellett itt őrzük a Gyöngyösről előkerült, 1950-ben elfalazott, majd 1998-ban megtalált, fertőtlenített, de állapotuk miatt egyelőre

nem restaurálható kéziratok és könyvek nagyobb részét, továbbá az eddig nem azonosított töredékes könyveket, és a szegedi rendház visszaszerzett 204 XVIII-XIX. századi kötetét.

Az igazán régi könyves rész azonban maga a Különgyűjtemény, valószínűleg Posta Benjámin atya válogatása. A szelekció célja nyilván a fokozott védelem biztosítása volt, ami nem kizárólag az anyagi, hanem a kulturális és nemzeti értékeknek szólt. Így aztán ide került 85 darab 1500-nál régebben készített ősnymotvány, 499 darab 1600-nál régebbi antikva. A többi fiatalabb kötet ritkasága, nemzeti vagy ferences vonatkozása miatt kerülhetett kiválasztásra. Külön érdekesség, hogy a könyvek között számtalan olyan van, amelyek nem a budai könyvtár állományához tartozott 1950-ig. Gyöngyösről például ötven kötetet menekítettek a biztonságosabbnak gondolt budai rendházba, de hoztak Dunaföldváról és Bajáról is. Sőt, a Szűz Máriáról nevezett Rendtartomány esztergomi és pesti rendházából is szállítottak ide köteteket, igaz, ezeket körülbelül negyven évvel később.

Az állomány könyveit jelzetelték ugyan, de – valószínűleg a sok vidékről menekített könyv miatt –, tartva az államosítástól, se Sajó Géza és Soltész Zoltánné 1970-es ősnymotvány katalógusába, se Csapodi Csaba Bibliotheca Hungaricájába nem, vagy csak részben kerültek be a leírások. Az 1980-as évek végén azonban Orlovsky Géza, az Országos Széchényi Könyvtár megbízásából hozzáfogott az állomány feltáráshoz; hagyományos cédulakatalógus

formájában. Munkáját egyetemi pályája miatt nem tudta befejezni, így az állomány csak a 2000-es években lett csaknem katalógizálva, immár azonban nem a hagyományos papírkartonok alapján, hanem adatbázisba rendezve. A nem jelentéktelen méretű gyűjteményrészről nehéz lenne kiemelni a legfontosabb kötetet. Az azonban biztos, hogy II. József rendelkezésével megszüntetett keszthelyi, soproni, győri rendházakból származók különösen is értékesek, hiszen ezeknek a kolostoroknak szinte az egész állománya szétszóródott a barbár rendelkezés következtében.

Más miatt fontos és értékes a hatalmas méretű, 47 cm-es, gyönyörű iniciálékkal díszített Nicolaus de Lyra kötet, amelyet Strassburgban nyomtatott Henricus Ariminensis 1477-ben, világviszonylatban is nagyon ritka és értékes kötet. Vagy meglehetősen ritka egy másik ferences szerző, a XIV-XV. században élt Johannes Meder a tékozló fiú történetéről szóló nagybőjti prédikációgyűjteménye, amely 1497-ben, Baselben került ki a sajtó alól Michael Furter nyomdájában. Ez a finom, későgotikus metszetekkel díszített munka Gyöngyösről került a központi könyvtárba 1950-ben. De mind a 85 ősnymotványt lehetetlen lenne ilyen terej-delemben bemutatni... T

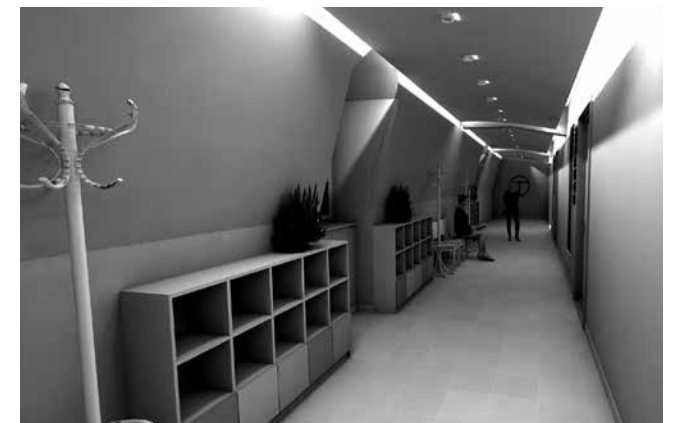
Fáy Zoltán

FELÚJÍTÁSOK A PLÉBÁNIÁN - 2022

Az idei évben is számos felújítás folyik plébániánkon, melyeknek eredményével ősszel találkozhatunk híveink.

Már tavaly ősszel elkezdődött az a tervezési folyamat, ami a 2. emeleti hittantermek korszerűsítését, megújítását célozta. A Kauser Tibor által – számos egyeztetés alapján – elkészített tervekben az ablakok cseréjét, a világítás és a padlóburkolat megújítását, a berendezés korszerűsítését foglalmaztuk meg úgy, hogy a változatos közösségi programok számára igényes és jól használható teret biztosítsanak. Mivel az elektromos hálózat teljes felújítása vált szükségessé az emeleti szinten, és mert a burkoló anyagok illetve a világítástechnikai eszközök egységes beszerzése látszott anyagilag célszerűnek, végül a korábban elgondolt szakaszos felújítás helyett a 2. szint teljes felújítását döntöttük el. A jelzett munkák mellett a termek új, masszívabb ajtókat kapnak, a szabályozható és többcélú világítást egy álmennyezethez építjük, új vetítő és hangrendszer kerül kiépítésre, az új beépített szekrények pedig a hitoktatáshoz, közösségi összejövetelek tartásához alkalmas eszközök számára bőséges és praktikus tárolóteret biztosítanak majd.

A megvalósítást plébániánk anyagi keretének megfelelően terveztük, melyhez az Önkormányzattól kapott 2 mFt-os pályázati támogatást az ablakok cseréjéhez használtuk fel: az összes ablak – sőt a sekrestye két ablaka is – hangszigetelt, ugyanakkor az eddiginél jobban kezelhető lett. További 3 mFt támogatást kaptunk pályázat útján a Miniszterelnökségtől, és a Plébániára hagyott ingatlan értéke is fontos anyagi forrást biztosít. A munkákat már június második felében megkezdtek és reményeink szerint az új tanévet már a megújult környezetben tudjuk gyermek és felnőtt csoportjainkkal megkezdni.

Szintén Kauser Tibor által tervek készültek a templomban használt kisbútorok, székek, padok, újságospult, kisasztalok egységes megújítására is. Ezek legyártását és elkészültét az év második felére várjuk.

Ezzel egyidőben távlati előkészítésként folyik a templomfestés előkészítése is, melynek keretében a szentélyfal töredezett vakolatának vizsgálatát végezték el szakemberek. A korábbi, a kilencvenes években végzett felújítás dokumentációjának, terveinek felhasználásával szeretnénk előkészíteni – anyagi lehetőségeinkkel összehangolva – az elkövetkező évek nagy projektjét.

Hálásan köszönjük a testvérek segítségét és nagylelkű adományait a jövőben is közösségünk életterének megújításához! T

fr. Zalán

MESE AZ ORGONÁLNI VÁGYÓ KIRÁLYFIRÓL

Hol volt, hol nem volt, a Gellérthegyen, a Balatonon, sőt még Kákacsomósbékakuruttyfalván is túl, olyan messze, ahol téreő híján már a kurta farkú malackát sem lehet telefonon elérni, élt a hangszerek fenséges királynője. Palotáját orgonamuzsika töltötte be. Ha vidám volt, a kastélyból kiáradó dallamokkal kergetőztek a parkban a pillangók, ám amikor szomorú lett, még az oszlopok is könnyeztek a szívzaggató hangoktól. A zenéről a hoppmester gondoskodott, aki a palota dísztermében többnyire az orgonapadon ült és bravúrosan játszott. Ebben a billentyűk voltak segítségére, amelyeknek fekete-fehér hátát időnként megsimogatta, megvakargatta, megcsiklandozta vagy megveregette – attól függően, milyen hangulatú dallamot szeretett volna elővarázsolni. Amikor halk darabot kért tőle a királynő, csak néhány sípcskát szóltatott meg, de ha azt akarta, hogy hangos zene-bonától remegjenek meg a kastély falai, akkor bizony az összes orgonasípot bekapcsolta és a pedállibillentyűket is megtáncoltatta a lábaival. A palotát körülvevő zegzugos erdő énekesmadarai ilyenkor majd leestek a fákról nagy ijedtségükben!

A Mélyről Zengő Varázserdőben mindenki nagyon szerette a fák között visszhangzó zenét, egy valakit kivéve. Egy görbe hátú anyókat, aki nemcsak, hogy ügyetlen botkezeivel a furkósbotját sem tudta rendesen megmarkolni, botlábaival csámpásan botladozott, de ráadásul még botfüle is volt. A gonosz nénike úgy utálta a muzsikát, hogy egyszerűen elnyelte a hangokat, ezért is hívták Hangfaló Boszorkánynak. Mondanom sem kell, hogy az állandó hangevéstől úgy elhízott, majd kidurrott. Csak habzsolt és habzsolt, ám amikor már nem tudott több dallamot magába tömni, rettentő haragra gerjedt és egy varázsigével megátkozta az erdőt.

Recsegve-ropogva hajladoztak a fák, a harangvirág félreverte lila tölcserét. Aztán hirtelen csend lett, és minden elnémult a Mélyről Zengő Varázserdőben. Nagy szomorúság telepedett a rengeteg lakóira, úgy tűnt, örökre.

Macskabagoly, kecskebéka, legyen ez az erdő néma!

Recsegve-ropogva hajladoztak a fák, a harangvirág félreverte lila tölcserét. Aztán hirtelen csend lett, és minden elnémult a Mélyről Zengő Varázserdőben. Nagy szomorúság telepedett a rengeteg lakóira, úgy tűnt, örökre.

Teltek-múltak az évek, a királynő három fia közben felcseperedett. A legidősebb neves orgonaépítő lett, a középsőből híres zeneszerző vált, a legkisebb pedig azt vette a fejébe, hogy kitanulja a hoppmester hivatását és orgonistának áll. Lett nagy riadalom. Ki hallott még olyat, hogy a három királyfi közül senki nem akar uralkodni, csak muzikálni! A királynő ezt a gyermekét szerette legjobban, így engedett is volna neki, meg nem is. Aztán gondolt egyet, maga elé hívatva szeme fényét, és csilingelő hangon ezt mondta neki:

*Végy áruhát, indulj menten,
átok ül a Varázszerben.
Megmentőnek küldlek téged,
a bús csöndnek vessél véget!
Ha ezt siker koronázza,
teljesül a szíved vágya.*

A kis királyfi nagyot ugrott örömeiben. Díszes ruháját rongyosra cserélte, tarisznyáját megtömte frissen sült pogácsával, majd elbúcsúzott a palota népétől, és elindult a Mélyről Zengő Varázserdőbe, egyenest a Hangfaló Boszorkány kunyhójához. Elképzelése sem volt, mivel vegye rá a gonosz banyát, hogy az átkot viszszaadja, de gondolta, majd csak lesz valahogy. Ment, mendegélt. Egyszer csak egy énekes rigóra lett figyelmes, aki a földön egy aprócska pöttyös tojást próbált odébb gurítani, de nem sikerült neki. Ahogy közelebb ért a királyfi, a rigó tátozott a csőrével, de abból ugyan egy fia hang

nem sok, annyi sem jött ki. A királyfi füle nem, de a szíve mégis meghallotta a kérést, felemelte a parányi tojást, és óvatosan visszavette a fészekbe. És láss csodát, annyi sok néma év után megszólalt az erdő! A fák lombjai susogni kezdtek, az énekes rigó pedig gyönyörű trillával köszöntö meg a jócselekedetet.

– Mivel nagylelkűen megmentetted a fiókámat, megajándékozlak a magas hangok tudományával – azzal elrepült. A Mélyről Zengő Varázserdőben kezdtek életre kelni a hangok, de csak vijjogást, csicsérgést, füttyszót lehetett hallani. A királyfi vakargatta a fejét, mihez kezdjen a magas hangok tudományával, de nem jutott semmire. Így hát ment, mendegélt tovább. Egyszer csak megéhezett. Az összes pogácsa elfogyott már a tarisznyából, így élelem után kellett néznie. Egy tisztáson elhagyatott méhkaput vett észre, odament, és nagy örömeire finom mézet talált benne. Éppen nekilátott volna, amikor egy medvére lett figyelmes, aki egy farönkön ült és búslakodott.

Ahogy közelebb ért a királyfi, a medve mozgatta a száját, de abból ugyan egy fia hang nem sok, annyi sem jött ki. A királyfi füle nem, de a szíve megint meghallotta a kérést, így kettétörte a lépét, a méz felét a medvének adta, akinek éppen minden elemőziája elfogyott, és már nagyon éhes volt. És láss csodát, újra megszólalt az erdő! A fák zúgni kezdtek, a medve pedig elégedett brummogással köszöntö meg a jócselekedetet.

– Mivel nagylelkűen a saját mézedből adtál nekem, megajándékozlak a mély hangok tudományával – azzal elcammogott.

A Mélyről Zengő Varázserdőben ezernyi hang fogócskázott egymással, de félelmetesen, furcsán morajlóan szóltak, mint a vihar előtti mennydörgés. A királyfi vakargatta a fejét, mihez kezdjen a mély hangok tudományával, de nem jutott semmire. Így hát ment, mendegélt tovább. Egyszer csak egy hangyára lett figyelmes, aki a patakparton rohangu le-föl. Ahogy közelebb ért a királyfi, a felderítő hangya mozgatta a csápját, de abból ugyan nem értette volna meg senki, mit akar. A királyfi szeme nem, de a szíve megérezte a kérést, így bicskájával levágott egy hosszú fagat, és úgy fektette le a földre, hogy a patakon átnyúljon mindkét vége. Mire odaért a hangyacsapat, száraz lábbal kelhettek át a túlsó partra. És láss csodát, megmozdult az erdő! A fák hajladozni kezdtek, a hangya pedig alig hallható ciripeléssel köszöntö meg a jócselekedetet.

– Mivel nagylelkűen átvezetted a hangyanépet a patakon, megajándékozlak a szorgalom tudományával – azzal elszaladt.

A Mélyről Zengő Varázserdőbe visszatért a régi duruzsolás, ismét muzsika visszhangzott a fák között. A boldogságtól ugrándoztak az állatok és kinyújtóztatták ágaikat a növények. A királyfi is örült, bár vakargatta a fejét, mihez kezdjen a szorgalom tudományával, de nem jutott semmire. Így hát ment, mendegélt tovább. Végre-valahára odaért a Hangfaló Boszorkány kunyhójához. Ott aztán annyira, de annyira meglepődött, nem győzte dörzsölni a szemét, hogy jól lát-e. A rozoga viskó helyén takaros házikó állt, és csengő énekszó hallatszott ki a nyitott ablakon át. No, ennek mindenképpen utána kell járnia! Bent tisztaság és rend fogadta. Már éppen egy nagyot akart köszönni, ahogy ugye idegen helyen illik, amikor torkán akadt a szó, ugyanis egy olyan gyönyörű lány penderült elé, amelyet még álmában sem tudott volna elképzelni.

– Látom, alaposan megleptelek! – szólította meg a szépséges királykisasszony.

– Nem tagadom, nem is kicsit. Ki vagy Te? És hol van a gonosz Hangfaló Boszorka? – kérdezett vissza hebegve a királyfi.

– Tudom, nehéz elhinni, de én vagyok az. Réges-régen, amikor még a szép apád ükapja sem született meg, a gonosz mostohám fiatalságomra és szépségemre való irigységében azzal az átokkal sújtott, hogy addig kell csúf, zsarnok boszorkányszerűen élnem, amíg valaki olyan nem téved a Mélyről Zengő Varázserdőbe, aki a szívével is meghallja és megérzi mások bánatát, aki önzetlenül segít a bajba jutotakon. Köszönöm neked, hogy megmentettél, és az erdőt is megszabadítottad a némaság átkától. Cserébe bármit kívánhatok tőlem.

No, a királyfi most aztán nem vakargatta tanácstalanul a fejét, hanem rögtön rávágta a választ:

– Gyere hozzám feleségül, szívem egyetlen mátkája!

A lánynak sem kellett megismételni a kívánságot. Megölelték, megcsókolták egymást, és hazatérve hetedhét országra szóló lakodalmat csaptak. A királyfinak pedig teljesült a kívánsága. Kitanulhatta végre az orgonálás összes csínját-bínját, megsimogatta, megvakargatta, megcsiklandozta, megveregette a billentyűket, elleste a hoppmestertől a pedálhangok tánc lépéseit, és akkor muzsikálhatott, amikor csak kedve tartotta. Játék közben pedig megértette, milyen felbecsülhetetlen kincset kapott a rigótól, a medvétől és a hangyától, amikor a magas és mély hangok, no meg a szorgalom tudományával megajándékozták. Mert bizony sokat kellett gyakorolnia, hogy az orgonából, a hangszerek királynőjéből a legszebb hangokat csalogathassa elő.

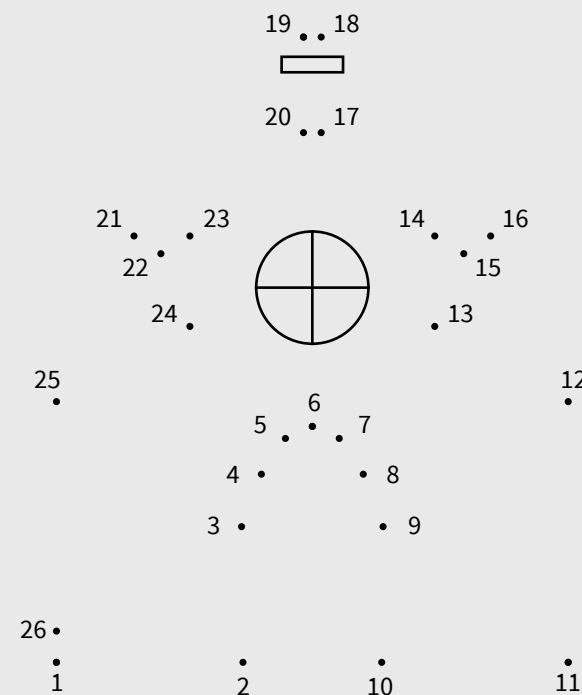
Itt a mese vége, zenéljeteke véle! T

Friedler Magdolna

REJTVÉNY

Assiszi Szent Ferenc templomot épít.

Segíts neki! A számok sorrendjében kösd össze a pontokat!

„Menj, Ferenc, és építsd fel házaamat,
mely, mint látod, romokban hever”
(2Cel,10)

PLÉBÁIAI PROGRAMOK 2022 ŐSZ

- szeptember 4. vasárnap 19.30 – **Évnyitó ifjúsági Veni Sancte szentmise.**
- szeptember 9. péntek 19.00 – **Forever Young Choral Festival** – a Gemma énekegyüttes és a Vass Lajos Kamarkórus **koncertje.**
- szeptember 11. vasárnap 10.00 – plébániai **Veni Sancte.**
- szeptember 11. vasárnap 19.30 – Ifjúsági szentmise, majd „Hívd meg a papodat egy sörre!” – **agapé és baráti találkozás** a belső udvarban.
- szeptember 12. hétfő – **A plébániai hitoktatás kezdete.**
- szeptember 14. szerda 10.00-12.00 – **Nyugdíjasklub** – szeretettel várjuk az idősebb korosztályt találkozásra, beszélgetésre, teázásra, imádságra.
- szeptember 16. péntek – **Szentségimádási napot** tartunk a reggeli mise végétől az esti, 17.30-kor kezdődő zsolozsmáig.
- szeptember 17. szombat 17.00 – **Óvodások szentmiséje.**
- szeptember 18. vasárnap 16.00 – „Uram, amikor csak Te vagy nekem” – **Barokk koncert** D. Buxtehude, J.S. Bach és G. F. Händel szakrális műveiből; közreműködnek: Tóth Emese Gyöngyvér – énekművész, Valócski Éva – furulyaművész, Erdei Máté – furulyaművész, Schnell Máté – orgonaművész.
- szeptember 23. péntek 18.00 – „Mily kedvesek a Te hajlékaid Seregeknek Ura!” – **Ünnepi szentmise és hangverseny a templomszentelés 252. évfordulója (1770) alkalmából.**
 - A szentmisén a Kapisztrán Kamarkórus énekel, elhangzik: *Fernand Mawet: F-dúr miséje;*
 - majd rövid koncerttel adunk hálát templomunkért; közreműködik: *a solymári Corvinus Vegyeskar; Kóvári Eszter Sára, Nagy Anna Sára, Koleszár Ákos, valamint Nagy László Adrián orgonaművész; vezényel: Lógó Tibor.*
- szeptember 30.-október 2. 18.00 – **Szent Ferenc triduum.**
- októberben az esti misék után a **rózsafüzért** imádkozzuk közösen (*a szentségimádás elmarad*).
- október 3. hétfő 18.00 – **Ünnepi szentmise Szent Ferenc tiszteletére és megemlékezés boldog haláláról (Tranzitus),** a szentmisén a Kapisztrán Kamarkórus énekel, majd ünnepi agapé a hittantermekben.
- október 8. szombat – **Plébániai családok kirándulás.**
- október 9. vasárnap 11.00-12.30 – az Országúti Karitás **gyerekuha és játék böorzét** szervez a családok mise után a plébánia hittantermében, ahol a használt, de még jó állapotú, tiszta holmik ingyen cserélhetnek gazdát. A böorzére szánt holmik kizárólag aznap kérjük elhozni. A megmaradt ruhákat budapesti, illetve vidéki rászorulókhhoz, szociális intézményekhez juttatjuk el. (*Csak gyermekruhát és játékot fogadunk!*)
- október 12. szerda – **Nyugdíjasklub** – szeretettel várjuk az idősebb korosztályt találkozásra, beszélgetésre, teázásra, imádságra.
- október 14. csütörtök 19.30 – **Házasság esték.**
- október 15. szombat 17.00 – **Óvodások szentmiséje.**
- október 16. vasárnap – a szentmiséken a **missziókért imádkozunk** és a perselyadományokat támogatásukra továbbítjuk.
- október 21. péntek – **Szentségimádási napot** tartunk a reggeli mise végétől az esti, 17.30-kor kezdődő zsolozsmáig.

- október 23. vasárnap – Kapisztrán Szent János ünnepe, a **Tövis utcai templom búcsúja** – az ünnepi szentmise 10.00 órakor kezdődik.
- október 30. és november 6. vasárnap – A szentmisék után lehetőség van az **éves egyházi hozzájárulás** személyes befizetésére a Képviselőtestület tagjainál.
- Novemberben minden hétköznap 7.30-kor, vasárnap 6.30-kor a szentmisét **elhunyt szeretteinkért és kedves halottainkért** mutatjuk be – a testvérek október végétől a templomban megtalálják a borítékba helyezett lapokat, amelyekre felírhatják azok nevét, akikért ezeken a szentmiséken imádkozni szeretnének; a borítékokat a portán vagy a sekrestyében lehet leadni.
- november 1. kedd 18.00 – Mindenszentek ünnepe, szentmisék 7.30, 10.00 és 18.00 órakor, az esti **ünnepi szentmise után megemlékezés elhunyt szeretteinkről,** a misén a Kapisztrán kamarkórus énekel.
- november 2. szerda 18.45 – **halotti zsolozsma** a templom kriptájában az elhunyt ferencesekért és hívekért.
- november 9. szerda 10.00-12.00 – **Nyugdíjasklub** – szeretettel várjuk az idősebb korosztályt találkozásra, beszélgetésre, teázásra, imádságra.
- november 10. csütörtök 19.30 – **Házasság esték** sorozat keretében Pécsi Rita a férfiak, apák szerepe a családban, a fiúk nevelése témakörében tart előadást.
- november 12. szombat 16.00 – **Requiem** az egyházi iskolák elhunyt tanáraiért és diákjaiért, majd találkozó és agapé a 2. emeleti hittanteremben.
- november 18. péntek – **Szentségimádási napot** tartunk a reggeli mise végétől az esti, 17.30-kor kezdődő zsolozsmáig
- november 19.-december 4. között az Országúti Karitás **tartószelelmiszer-gyűjtést** szervez a rászorulóknak adventi támogatására. Köszönettel fogadunk meleg zoknit, kesztyűt a hajléktalanoknak, vagy pénzdományokat is a Lemondások perselye útján.
- november 19. szombat 17.00 – **Óvodások szentmiséje.**
- november 20. vasárnap – A szentmisék perselyadományait Szent Erzsébet ünnepéhez kapcsolódóan a **Katolikus Karitás** támogatására továbbítjuk.
- november 20. vasárnap – a Keleti Károly utcai **Krisztus Király templom búcsúja** – az ünnepi szentmise 9.00 órakor kezdődik.
- november 20. **Krisztus Király vasárnapja** 18.00 – A szentmisén közreműködik a Kapisztrán **Kamarkórus.**
- november 26. szombat 16.00 – **Családok adventi készülődés.**
- november 27-től december 2-ig – **Személyesen kísért ima-lelkigyakorlat** – a részleteket október közepétől a honlapon hirdetjük meg.
- november 28-tól hétköznapokon 6.00 – **Rorate** szentmisék.
- december 4. vasárnap – **Keresztény filmek és kiadványok vására** a templom előtt.
- december 7. szerda 10.00-12.00 – **Nyugdíjasklub** – szeretettel várjuk az idősebb korosztályt találkozásra, adventi beszélgetésre, teázásra, imádságra.
- december 16. péntek – **Szentségimádási napot** tartunk a reggeli mise végétől az esti, 17.30-kor kezdődő zsolozsmáig.
- december 17. szombat 17.00 – **Óvodások szentmiséje.**
- december 18. vasárnap – A szentmisék végén a **Csak Egyet Szolgálat** munkatársai a hajléktalanok karácsonyára gyűjtenek adományokat.

- december 24. szombat 16.00 – **Karácsonyi pásztorjáték.**
- december 26. hétfő – **Szent István vértanú,** templomunk védőszentjének ünnepe.
- december 26. hétfő 10.00 – A szentmisén közreműködik a Kapisztrán Kamarkórus, Szent Család ünnepéhez kapcsolódóan a szentmise végén **megáldjuk családjainkat.**
- december 31. csütörtök 18.00 – **Évvégi hálaadás.**
- január 1. vasárnap, Szűz Mária Istenanyasága, **Újév** napja – vasárnapi miserendet tartunk.
- január 6. péntek, **Vízkereszt** ünnepe – szentmisék 7.30, 10.00 és 18.00 órakor.
- január 8. vasárnap 19.30 – a szentmise végén a **családokért** imádkozunk közbenjáró imával és megáldjuk őket.

BIBLIKUS KATEKÉZIS

Szent Márk evangéliuma kapcsán **bibliaórák indulnak 2022.09.22. csütörtök estétől kéthetente a plébánián Domonkos atya vezetésével, 19.00-20.30 között.** Minden érdeklődőt szeretettel várunk!

IMAEST

GYERMEKRE VÁGYÓ PÁROKNAK

A Családok Jézusban Közösség és az Országúti Ferences Plébánia imaestet szervez olyan pároknak, akik már régóta vágnak gyermekáldásra.

Amire számíthatok

- Találkozás hasonló helyzetben lévő párokkal
- Közös ima
- Beszélgetések
- Szentségimádás

Időpontok:

Minden hónap első hétfőjén
19:00 - 21:00

2022. szeptember 5.
2022. október 3.
2022. november 7.
2022. december 5.
2023. január 2.
2023. február 6.
2023. március 6.
2023. április 3.
2023. május 1.

Helyszín:

Országúti Ferences Plébánia
(1024 Budapest, Margit krt. 23.)
első emeleti kápolnája

Kérjük, hogy a könnyebb szervezés érdekében mindig jelentkeztek a gyermekrevagyva@gmail.com e-mail címen.

„VEGYÉTEK A SZENTLELKET!”

(Jn 20,22)

bérmálási felkészülés fiataloknak

A bérmálás szentsége szükséges a keresztségi kegyelem teljessé válásához...
Ezáltal a hívek „még tökéletesebben kötődnek az Egyházhoz,
a Szentlélek különleges ereje tölti el őket,
... hogy Krisztus igazi tanúi legyenek”. (vö. KEK 1285)

**2022. szeptember 13-tól
kedd esténként 19.00 órától**

Várjuk azokat
a 11-12. osztályos
és egyetemista korú fiatalokat,
akik a hitben
és a hitgyakorlatban
alapvetően már járatosak
és szeretnének
megbérmálkozni!

**Idén is mellékelj SZJA bevallásodhoz
a 1+1%-os rendelkezésedet:**

Az első egy százalékra
a **MAGYAR KATOLIKUS EGYHÁZAT** jelöld meg

TECHNIKAI SZÁM: 0011

A második egy százalékra
a **BUDAI FERENCES ALAPÍTVÁNYT** jelöld meg

ADÓSZÁM: 18285707-1-41

A BUDAI FERENCES ALAPÍTVÁNY CÉLJA:
az Országúti Ferences Plébánia közösségi programjainak segítése, a gyerekek és fiatalok fejlődésének, erkölcsi nevelésének előmozdítása, a plébánia és a templom fenntartásának, felújításának támogatása.

Alapítványunk számlaszáma:
11600006-00000000-85573657 (Erste Bank)

BUDAI FERENCES
ALAPÍTVÁNY

MISEREND

• VASÁRNAP:

- **Szentmise** 7.00, 8.30, 10.00, 11.30, 18.00 és 19.30
- **Gyóntatás** 8.00-9.00, 9.30-10.30, 11.00-12.00, 17.30-18.30 és 19.00-20.00 között.

• HÉTKÖZNAP (hétfőtől szombatig):

- **Szentmise** 7.30 és 18.00,
- Az esti szentmise után 19.00 óráig csendes **szenstégimádást** tartunk,
- májusban a Lorettoi litániával köszöntjük a Szűzanyát,
- júniusban Jézus Szentséges Szíve ünnepéig a Jézus Szíve litániát imádkozzuk,
- illetve októberben rózsafüzért imádkozzuk,
- **Gyóntatás** 7.20-8.00 és 17.30-18.30 között.

• ELSŐ PÉNTEKEN

- 10.00 órakor is van szentmise,
- gyóntatás 9.30-10.30 között is.

Betegek látogatása

Kérjük a testvéreket, hogyha környezetükben idős, a szentmisére eljönni már nem tudó betegekről tudnak, akik szívesen vennék az Oltáriszentséget minden hónapban, jelezzék a sekrestyében, az irodában vagy a portán (név, cím, telefonszám).

E-Persely

Templomunkban egy egyszerűen használható terminál segítségével immár bankkártyával is be lehet fizetni a perselyadományokat, támogatásokat. A szentmisék perselyadománya a liturgiában való személyes részvételünk, odaadásunk, hozzájárulásunk kifejezése, egyben ez a templom és a plébánia fenntartásához, működéséhez, felújításához való támogatásunkat is kifejezi. A készülék a Szent József oltárnál található. Használata buzdíjuk is a testvéreket!

Adományok, egyházi hozzájárulás, támogatás

A hívek állandó befizetései teszik lehetővé a templom és a plébániaépület fenntartását, a szükséges karbantartásokat és felújításokat, a hitoktatás és a közösségek működésének fenntartását, a plébániai munkatársak fizetését, a közösségi programok megszervezését, a plébánia kulturális, egyházzenei programjait. Ennek befizetése minden jövedelemmel rendelkező felnőtt lelkiismereti kötelessége.

Összegére a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia iránymutatása az éves nettó jövedelem 1%-át javasolja kereső személyenként. (Kiszámításához segítséget nyújthat a honlapon is megtalálható táblázat.)

Az egyénileg kiszámított összeg az év során bármikor befizethető:

- a honlapon keresztül **bankkártyás fizetéssel**,
- **átutalással** a plébánia számlaszámára: Országúti Ferences Plébánia – **11600006-00000000-67842472** (Erste Bank) – kérjük a befizető nevét és címét megadni, ill. megjegyzésként beírni: „**egyházi hozzájárulás**”,
- a templomban vagy a portán is megtalálható **csekken**,
- **személyesen** az irodában, nyitvatartási időben

Budai Ferences Alapítvány

A templom felújítására, programjaink és plébániai életünk támogatására köszönettel fogadunk támogatásokat a **Budai Ferences Alapítvány** számláján keresztül is: **11600006-00000000-85573657**.

BUDAI FERENCES
ALAPÍTVÁNY

PLÉBÁNAI IRODA FOGADÓÓRA				
HÉTFŐ	KEDD	SZERDA	CSÜTÖRTÖK	PÉNTEK
8.30 - 11.00	-	8.30 - 11.00	-	8.30 - 11.00
-	16.30 - 18.00	-	16.30 - 18.00	-
LELKIPÁSZTORI FOGADÓÓRA				
16.00 - 17.15	-	-	-	16.00 - 17.15
KARITÁSZ FOGADÓÓRA				
-	15.30 - 17.00	-	-	10.30 - 12.00

Lehetőség van egyes esetekben az adminisztráció online intézésére – pl. keresztlevele kérése, elbocsátó, stb. esetében – a plébánia **orszagut@ferencesek.hu** címén. Munkatársaink **postán** vagy **emailben** küldik el a szükséges dokumentumokat. Miseszándék a sekrestyében és az irodában kérhető. **Emailben** vagy **telefonon** szívesen adunk előzetesen tájékoztatást.

A BUDAPEST ORSZÁGÚTI SZENT ISTVÁN ELSŐ VÉRTANÚ PLÉBÁNIA LAPJA

Megjelenik 600 példányban • **Felelős kiadó:** fr. Lendvai Zsolt ofm plébános • **Cím:** 1024 Budapest, Margit krt. 23.

Telefon: 06 1 212-5628 (porta) és 06 1 315-0944 (plébánia - irodai időben)

Online: orszagut@ferencesek.hu • **orszagutiferencesek.hu** • facebook.com/orszagutiferencesek/

Fotók: Országúti Ferences Plébánia Fotótára, MFKL, Somogyi András, Andréka Ágoston, fr. Lendvai Zsolt

Grafikai tervezés, tördelés: Kohán József • kohan.jozsi67@gmail.com

ORSZÁGÚTI
CSALÁDOS TÁBOR
2022.

